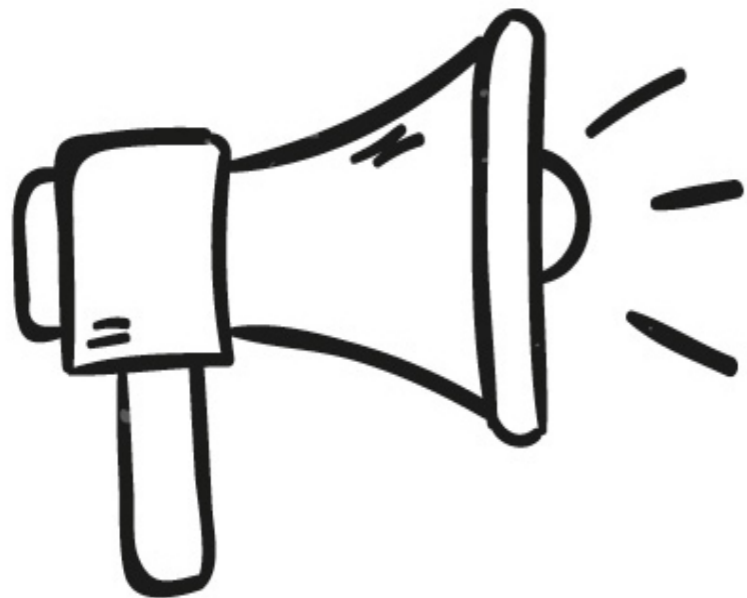

INFLUENCER
2020

Сергієнко Яна

УДК 0035
С32

INFLUENCER 2020

Сергієнко Яна

С32 Influencer 2020 / Сергієнко Яна. - Київ : Видавництво Уранець, 2020. - 50 с. : іл.

ISBN 978-966-xxxx-xx-x

Раніше ми слідкували за акторами, співаками, співачками, вченими, для того аби прославитися, їм потрібно було прокладати собі дорогу неймовірними труднощами, проте зараз ситуація змінилася. Багато хто з сьогоднішніх відомих людей прийшли з інтернету та стали успішними, адже діляться своїми знаннями та думками.

Інфлюенсер - людина, котра має велику кількість підписників у соціальних мережах, та підтримує зв'язок з ними. Лідер думок, може бути експертом у будь-якій галузі, він формує уявлення своїх читачів про стиль життя, бізнес, політику, харчування та спорт.

У цій книзі ми зібрали 10 інфлюенсерів, котрі є орієнтиром для молоді сьогодні.

ВИДАВНИЦТВО
УРАНЕЦЬ

Київ 2020

2

ISBN 978-966-xxxx-xx-x

© Сергієнко Яна, текст, 2020

© Видавництво Уранець, макет, 2020

3

Зміст

Валерія Бородіна.....	05
Володимир Завадюк.....	13
Сабіна Мусіна.....	22
Тіна Кароль.....	30
Марія Єфросініна.....	40
MONATIK.....	50
Ксенія Мішина.....	58
Олександр Педан.....	65
Юлія Саніна.....	75
Олена Кравець.....	84

Валерія Бородіна

Я народилася у скромній інтелігентній родині. Мама - викладач фортепіано, закінчила Київську консерваторію, тато - архітектор. Моє дитинство припало на ті самі прекрасні 90-ті роки. Нелегкий час. Я пам'ятаю, що в дитинстві мені дарували одну іграшку на Новий рік і ще одну - на день народження. Дві іграшки в рік. Не все так погано. Коли народилася моя донька Соня, їй скоро виповниться 9, ми переживали з нею різні періоди в житті, і складні теж.

А ось вже молодша Маша народилася в ідеальному світі для дитини. Друга дівчинка. У неї з народження була дитяча кімната, рожева, наповнена іграшками, всілякими ляльками. Не життя, а мрія. У неї все вже є, в тому числі і «спадок» від старшої сестри, накопичене роками.

Я закінчила школу мистецтв по класу фортепіано. Дев'ять років відучилася, зіграла свій останній «академ», закрила рояль і більше ніколи не сідала за нього. Взагалі не моє. Я намагалася декілька разів, хоча мама каже, що цього не пам'ятає, просила перевести мене на відділення образотворчого мистецтва. Зі мною в класі вчилися діти, які паралельно в школі мистецтв відвідували різні напрямки. Там були і народники, і хореографія, і фортепіано, і образотворче мистецтво. І ось кілька людей вчилися на «художньому». Вони мені тоді здавалися найщасливішими людьми в світі. Але мама була непохитна: вона вважала, що всі повинні грати на фортепіано. Зараз я абсолютно не шкодую про це. Мені навіть шкода, що весь цей час я не сідала за інструмент.

Я пам'ятаю момент, коли підраховую, скільки грошей мені потрібно для щастя. Значить, це було 50 гривень в день. Курс долару був 5, і я уявляла, що ось, напевно, 300 доларів - це була б божественна зарплата. Не пам'ятаю, скільки мені було років, але чітко пам'ятаю, як сиджу і рахую. На 50 гривень я могла б ходити і туди, і сюди, і обідати десь в смачних місцях. З тих пір все змінилося. До сімнадцяти років у мене вже був певний досвід роботи, вдалі і невдалі кейси, я знала безліч людей. Але коли тобі сімнадцять, ступінь довіри до тебе не те що знижується, він прагне до нуля.

Я дуже довго відчувала невідповідність між відчуттям себе в реальності і своїм віком. Мені здавалося, я була набагато дорослішою свого фізичного віку. Дуже довго я додавала собі років, навмисно, щоб потенційні клієнти і партнери не відмітали мене відразу як фахівця. Тому що в своїх силах я була впевнена. У Comedy Club мене запросив Максим Бахматов. У мене вже були свої плани, я збиралася будувати своє агентство, але Максим не здавався. Це дійсно були дуже круті яскраві два роки мого життя.

Перший рік я працювала директором з піару і маркетингу, другий рік - виконавчим продюсером. Я розуміла, що це, швидше за все, останній мій проект в шоу-бізнесі. Тому як нічого яскравішого, скандального, зухвалого, класного навряд чи ще станеться в українському шоу-бізнесі. А робити щось, що вже не таке класне, не так цікаво. Я взагалі - за найману працю. Чим більше я підприємець, тим більше рекомендую роботу за наймом.

Мені здається, підприємництво - це якась вроджене якість. Для підприємництва потрібно бути дуже сміливим, мати високий ступінь відповідальності за самого себе і за всіх, хто працює з тобою, потрібно вміти ризикувати і бути наполегливим. У роботі по найму чудово все. По-перше, у тебе є свій особистий час.

80% мого гардеробу - це сукні. Так було завжди. Коли у тебе є плаття, ти вже в готовому образі. Тобі не потрібно поєднувати спідницю з блузкою, блузку з шарфиком, ну тобто образ, що складається з різних шарів одягу, більш складний, ніж просто плаття і туфлі. Я ніколи не морочилася, тому що у мене були сукні. Мені завжди подобалося одягатися трохи яскравіше, ніж прийнято, я обожнювала нестандартні речі, а коли почала дорослішати, практично весь свій одяг купувала онлайн.

Я вважаю, що освіта і освіченість - дуже різні речі. Нові знання, курси, тренінги займають величезну і важливу частину мого життя. У сьогоднішньому дні - мені 31 - я вчуся постійно. Але так вийшло, що, коли мені було сімнадцять, фа-

Дуже довго я додавала собі років, навмисно, щоб потенційні клієнти і партнери не відмітали мене відразу як фахівця.

Освіта і освіченість - дуже різні речі. Нові знання, курси, тренінги займають величезну і важливу частину мого життя. У сьогоднішньому дні - мені 31 - я вчуся постійно.

Я не вважаю, що круто не мати вищої освіти, але я вважаю, що круто мати ту освіту, яку тобі знадобиться.

Для мене однаково важливі наша Наташа - господиня, яка прибирає в шоу-рум, і наш виконавчий директор, тому що і без однієї і без іншої не обійтись.

культету «музичний продюсер» ще не було.

Тоді я дійсно ще не розуміла, чим хочу по-справжньому займатися, а тому що хотіла, мене б ніде не навчили. Я не вважаю, що круто не мати вищої освіти, але я вважаю, що круто мати ту освіту, яку тобі знадобиться. Якщо питання в тому, щоб піти відучитися просто тому, що так прийнято, то я цю думку не поділяю. У мене є дві великі мрії. Я хочу побудувати по-справжньому вау-сервіс, місце, яке буде прикладом крутих послуг. Це неймовірно складно, скрупульозно, там купа важливих деталей, історія, пов'язана з навчанням, інтеграцією особистих правил і цінностей. Друга мрія - створити абсолютно унікальну корпоративну культуру. Я дуже багато часу проводжу на роботі. Коли вас п'ятеро, зберігати корпоративну культуру і класний дух нескладно. Але от коли вас двісті або триста чоловік - це більш продумана стратегія і більш складні кроки.

Сьогодні в київських «Oh My Look!» і «G.Bar» працює 210 осіб. По Україні більше, ми не рахували. Звичайно ж, регіони ростуть не так швидко, як столиця. Київ є head-офісом, який зараз працює з чотирма країнами. До кінця року ми будемо працювати вже в семи країнах. У нас з'являються нові відділи, нові напрямки, змінюється структура.

У нашій компанії ми сповідуємо різні цінності. Одна з них - «про цінності кожного». Для мене однаково важливі наша Наташа - господиня, яка прибирає в шоу-рум, і наш виконавчий директор, тому що і без однієї і без іншої не обійтись. Якщо раптом, не дай бог, виникає хоч найменший натяк на дідівщину, - я класна, а ти - ні, - це присікається відразу. В принципі, коли людині здається, що він чимось крутіше інших, для мене це вже ознака невеликого розуму. Я в бізнесі і дівчинка, і подружка. Зі мною дуже легко домовитися. Мені хочеться вірити, що я адекватна людина. Я працюю в дуже жіночому бізнесі, з дуже жіночим продуктом, дуже тонкими матеріями. Ми продаємо навіть не сервіс і не продукт, ми продаємо трансформацію. Я точно знаю, що сто разів зі ста настрій кожної нашої клієнтки зміниться кар-

динально після приходу до нас. Вона приходить в одному стані, йде в іншому. Вона завжди любить себе трохи більше, ніж до того, як прийшла до нас. Це феноменально. Саме це мене драйвить і дає фантастичну енергію. У мене з собою рівні стосунки, я можу про все з собою домовитися. Не вважаю себе супер красивою людиною, але при цьому для мене дуже важлива естетика у всьому. Для мене красива дівчинка - це гармонійна дівчинка, і це виражається не в розрізі очей або довжині носа, а у відчутті себе і гармонії з собою.

Сучасне життя жінки набагато складніше чоловічого життя. Світ змінився, і ми можемо присвятити себе кар'єрі, навчанню, на відміну від наших бабусь і прабабусь, у яких не було такої можливості. У жінок зараз такі ж права, як і у чоловіків. Виходить так: звичайно, круто, якщо ти вчишся, досягаєш поставленої мети, але, не забудь, що в тебе вдома двоє дітей, і ти повинна бути веселою дружиною, ввечері зустрічати чоловіка і відмінно виглядати. І це не може не тиснути на жінку, адже на нас звалилося безліч важливих речей, які не можна упустити. Тому для мене гарні ті жінки, у яких виходить гармонізувати ці процеси, і вони в цьому щасливі.

Всім батькам хочеться бачити в дітях щось від себе. У моїх дівчаток різні тата, і вони схожі на них сильно, а на мене - взагалі немає. Я все життя мріяла про сина, але рівно в той момент, коли дізналася, що вагітна старшою дочкою, на мене накотилася моторошний страх, що ж я з ним буду робити? Мені дуже довго, до 32 тижні, не говорили стать дитини. Я вже змирилася, і потихеньку почала підкуповувати дівоче одяг. Але зараз я вже готова до хлопчиків. Свою першу дочку я народжувала, коли у мене взагалі не було дітей в оточенні, ні в однієї подружки. На мене і маленьку Соню дивилися, як на космонавтів. Соня була разючою дитиною, вона до року взагалі не посміхалася, була таким фізиком-ядерником. І зараз восьмирічна дитина пише собі графіки на день, хоча її цьому ніхто не вчив. Звідки у неї це - взагалі не зрозумію, з огляду на те, що я людина поза

Свою першу дочку я народжувала, коли у мене взагалі не було дітей в оточенні, ні в однієї подружки. На мене і маленьку Соню дивилися, як на космонавтів.

Зараз восьмирічна дитина пише собі графіки на день, хоча її цьому ніхто не вчив. Звідки у неї це - взагалі не зрозумію, з огляду на те, що я людина поза графіків.

У світі так багато цікавого, чим можна зайнятися, що не працювати - це взагалі для мене не варіант.

І щоб своя справа виходило класно - вона тебе повинна так сильно захоплювати, щоб в моменти економічних спадів і криз, ти не здавався.

графіків.

Багатьом здається, що ось вони підуть з офісу і будуть належати собі, робити, що хочуть, жити на Балі і працювати звідти. У мене є кілька знайомих, які дійсно працюють на Балі, але вони пахають так само, як і всі інші. Більш того, ступінь відповідальності, коли тобі належить бізнес і від тебе залежать люди, неможливо переоцінити. Ступінь стресу, відповідальності, кількість прийнятих рішень на годину непорівнянні з тим, якщо ви працюєте в чиемусь проекті. Мені здається, що потрібно проходити якесь навчання, період адаптації до нової підприємницької реальності. Якщо порівнювати з материнством, то всі розповідають, як бути вагітною, але що відбувається після народження дитини - ніхто про це до недавнього часу не говорив. Моїй старшій доньці 8,5 років, і мене ніхто не готував до того, що буде після пологів. На курси вагітних, підготовки до пологів я радісно ходила, але все, що було потім, було для мене абсолютно несподіванкою, хоча я була свідомою і намагалася підготуватися. В якому б віці я не була, якою б складний період не був, я ніколи не могла уявити себе непрацюючою, а я почала працювати рано, в 15 років. У світі так багато цікавого, чим можна зайнятися, що не працювати - це взагалі для мене не варіант. Коли я прийняла для себе цю модель, почала замислюватися про Oh My Look! і рухатися в цьому напрямку в 26 років, то чітко зрозуміла, що хочу прожити своє життя в гармонії і щасливо. А для цього я повинна управляти цим процесом. І щоб своя справа виходило класно - вона тебе повинна так сильно захоплювати, щоб в моменти економічних спадів і криз, ти не здавався.

Помиляються всі, і я найбільше. Але якщо ніхто не помер, то все добре. Те ж саме стосується мого особистого часу - чим більше справ, тим більше справ. Якщо раніше я чітко знала концепцію «чим більше працюєш, тим більше у тебе часу», то рік тому вона перестала працювати. Я не витримала і прочитала п'ять відкладених книг про

тайм-менеджменті. На третій я почала усвідомлювати важливі речі, які до цього не розуміла. В одній з книг було сказано, що ми ж всі говоримо собі про те, що зараз складний період, потрібно попрацювати, а через півроку буде легше. Як я реготала! Тому що саме це я собі говорила з моменту народження Маші. Я не ходила в декрет, кожні 2,5 години їздила годувати дитину, на четвертому місяці почала сходити з розуму, але продовжувала собі говорити про складний період. А в тій книзі було питання: «Ви ж розумієте, що через півроку у вас буде в два раз більше роботи?». Весь мій розвиток не пов'язаний з моїми амбіціями бути першою і всіх «порвати». Мені нудно без викликів, мені цікаві особисті челленджі, мене шалено надихають нові можливості. Коли у тебе немає рамок, то робота може тривати нескінченно. І основним інсайтом для мене стало те, що потрібно навчитися говорити «ні» можливостям, які на тебе сипляться. А це надзвичайно важко. При цьому важливо зрозуміти, що у вас є трохи більше часу, ніж здається. Ніхто не помре, якщо ви відкриєте новий магазин з подарунками не 1 червня, а 1 лютого. Нічого ж не станеться, а бонусом буде те, що темп роботи буде трохи спокійніше, і ви зможете «видихнути». З огляду на те, що моя головна мета - прожити життя щасливо і цікаво, то єдиний шлях - фізично гальмувати себе, щоб не згоріти в цьому темпі. Я шалено пишаюся моєю командою і думаю, що 99% успіху належить їй.

У Oh My Look! є внутрішні стандарти. Для мене питання природності - одне з головних в житті. Але я завжди прошу, щоб мої співробітники говорили мені, якщо я пропоную щось невідповідне, називали речі своїми іменами. Якщо говорити про зовнішній вигляд, то, наприклад, штучні накладні

Важливо зрозуміти, що у вас є трохи більше часу, ніж здається. Ніхто не помре, якщо ви відкриєте новий магазин з подарунками не 1 червня, а 1 лютого.

вії - проти наших правил. Ми хочемо, щоб наші співробітники виглядали природно. Я нічого не маю проти експериментів із зовнішністю, але все одно - тренди проходять, а природність залишається. Якщо говорити про стандарти асортименту, то коли ми відкривалися, я наполягала, що у нас не буде паєток, каменів і тваринного принта. Але ось тваринного принта немає до сих пір. Я вже перестала зарікатися з приводу стилістики, але все ще є сукні, які подобаються мені більше, і ті, які я не люблю. Але це була б диктатура, якби я вказувала, що викинути з асортименту - ми намагаємося триматися «золотої середини».сервіс суконь для спеціальних подій. Зрозуміло, що у нас ніколи не буде костюмів на Хелловін. Але паєтки увійшли в моду. Більш того, я їх полюбила і знайшла термін «інтелігентні паєтки», з яким можу жити. У нас є і сукні з каменями, і дівчатка, яким вони йдуть.

Володимир Завадюк

«Танці з зірками», до речі єдине велике Big Intertainment show, яке окупилося, це для мене і радісний факт, і одночасно сумний, тому що за всі роки незалежності це сталося вперше.

Володимир Завадюк – керівник управління Big Entertainment Shows 1+1 Media, креативний продюсер і шоураннер проектів «Голос країни» і «Танці з зірками». Володимир розповів нам про складнощі в роботі з зірками, резонанс навколо своїх проектів, конкуренцію і співпрацю на медіаринку, жорсткість і дипломатію в роботі з зірками, підхід до відбору учасників у шоу та багато іншого.

На 1+1 вже давно є політика «телебачення-бізнес», я вважаю, що це досить цікава для продюсерів схема, адже ти займаєшся не лише творчістю, але й одразу розумієшся і в бізнесі. Цікаво, що 2 роки тому «Танці з зірками», до речі єдине велике Big Intertainment show, яке окупилося, це для мене і радісний факт, і одночасно сумний, тому що за всі роки незалежності це сталося вперше. Зараз ми працюємо над тим, що всі шоу не просто могли самоокупитися, але і щоб вони були прибутковими для каналу та приносили не лише рейтинги та іміджову складову, але і реальні гроші, це найважливіше, крім того в нас не відбулося скорочення штабу за час карантину, всіх люди, котрі працюють в штаті, з нами і залишилися. Але в той самий час варто сказати, що ми працюємо досить невеличкою командою, яка виробляє одне шоу за іншим, тобто закінчується «Голос країни», починаються «Танці з зірками». На етапі реалізація працює не більше 30 людей, над прямими ефірами працює 400 людей, але це велика кількість підрядників, ті хто займається світлом, звуком. На етапі пост продакшину працює 80-90 людей. Під час прямого ефіру в умовах карантину над шоу працювало не більше ніж 70 людей, які забезпечили весь ефір, багато хто працював з власного будинку.

Це комерційна інформація, але безумовно в нас існують різні домовленості з артистами, це залежить і від його статусу, і від того що він може дати шоу. З деякими ми працюємо на бартерних умовах, робимо все можливе, щоб домовитись максимально вигідно як для проекту, так і для них, щоб вони розуміли, яка користь для них від участі у

проекті, та для нас. Ми ніколи не даємо гарантію, що артист не залишить шоу на першому ефіру, адже це забороняє формат, і за порушення франшизи ти несеш серйозний штраф, та можеш втратити проект, для нас важливі цінності, та чесність. Проект цікавий доти, доки в ньому є цікаві герої, якщо в проекті залишаться не цікаві герої, його не будуть дивитися, це буде повний провал.

Це відбувається за дуже складною, і в тей самий час простій схемі. Спочатку ми аналізуємо минулий сезон, аналітики роблять великий звіт, фокус група опитує певну частину людей, і шляхом опитувань в соціальних мережах ми розуміємо, кого глядач хоче бачити, іноді ми залучаємо сторонні компанії. Після цього ми сідаємо з аналітиками, розбираємо певні наші невдачі за минулий сезон, адже в кожному сезоні є провали, ми їх теж не боїмося та говоримо про них відкрито. Певний час ми думаємо, що глядач хоче побачити найбільше в новому сезоні, потім готуємо великий список з зірками, потім він стає коротшим, все затверджується на рівні проекту і ми йдемо з цим списком на канал, адже ми лише продакшн, і маємо партнерські відносини з 1+1, там є люди, котрі приймають такі рішення, щодо тренерів, проте остаточне рішення завжди за генеральним директором, раніше це був Олександр Ткаченко, зараз - Ярослав Пахольчук.

Мені здається, що це теж дуже важливий для нас момент, перемогу в наших шоу не купити, адже це не можливо. Нам важливо, щоб усі хто бере участь були цікавими глядачам, це головний аспект, чому ці люди потрапляють в проект. Деякі герої можуть бути менш відомими, але тоді нам хочеться підтримати той чи інший аспект, або українських акторів, або спортсменів, або молодий український шоу-бізнес. Глядача неможливо обдурити, він усе бачить. Тут працює так, що якщо в тебе за спиною великий успіх, але твоя одна, а потім ще одна серйозна поразка, ніхто не буде пам'ятати наскільки ти був успішним до цього, усі пам'ятають твої останні дії, і дуже просто зіпсу-

Проект цікавий доти, доки в ньому є цікаві герої, якщо в проекті залишаться не цікаві герої, його не будуть дивитися, це буде повний провал.

Глядача неможливо обдурити, він усе бачить.

Ми любимо конкуренцію, і я вважаю, що це класно коли в тебе є сильні конкуренти.

вати свою репутацію.

У тренерів «Голосу країни» та суддів «Танців з зіркам» є навушники в усі, вони потрібні для того, аби отримувати інформацію від режисерів проекту, розуміти, що зараз ти в кадрі, тебе показують крупним планом, потрібно підійняти оцінку, але жодного разу, ніколи в ухо не звучить інформація, яку оцінку треба підійняти, або до кого повернутися. Для мене це реально найголовніше правило, наприклад проект «Голос країни» може бути цікавий лише коли тренери не знають про учасників, раніше в них на столі були червоні папки, в яких вони могли робити помітки, Потап її постійно розмальовує, там писались треки, які учасники будуть виконувати, потім ми зрозуміли, що навіть це формує певні очікування, і зараз це просто учасник «1,2,3...».

Ми любимо конкуренцію, і я вважаю, що це класно коли в тебе є сильні конкуренти. Я б хотів щоб тв-шоу в нашій країні було більше, сильних команд було більше, ми дуже вільно дивимося на партнерство з іншими телеканалами та розуміємо, що персонажі інших каналів можуть брати участь в нашому шоу, і ми не проти, ми не проти говорити про проекти наших колег. Ми за колаборації, проте не всі наші колеги погоджуються, і я цього не розумію.

Я дуже поважаю наших колег, у нас є круті успішні формати, наприклад «Орел і решка», і дуже круто, що він користується популярністю на багатьох територіях, і на лінійному телебаченні і в діджиталі. Щодо форматів, є продакшн, який виготовляє формат, є компанії, які дистриб'ютори. Наприклад для того аби виготовити такий формат як «The Voice» потрібно витратити декілька років, треба його аналізувати, випробовувати на своїй території. Я думаю, що є талановиті люди в Україні, які зараз працюють над своїми форматами, ми те постійно в розробці, і я сподіваюсь, що дуже скоро країна та навіть світ дізнаються, про проект над яким ми зараз працюємо. Як ми купуємо формати? Цим питанням займається відділ закупок.

Мені здається, що люди, лише ті які сліпи не розумують, що лінійний телевізор, яким ми звикли дивитися вдома та діджитал вже грають в одній команді. Зараз з урахуванням пандемії ці процеси дуже пришвидшилися, але лінійне телебачення 100% не помре, але у великої кількості людей вдома є як телевізор так і інтернет, з різними додатками, де вони дивляться контент, але для багатьох значно легше прийти додому та ввімкнути телебачення, де точно йде продукт, і вибір вже зроблено за них. Я думаю, що в найближчі роки ця гра стане ще більш помітною, тому наша команда, яка працює над великими шоу, і переймається даним питанням, і в наступних наших проектах з'явиться багато діджитальних фішок, ми працюємо над доповненою реальністю, яка може замінити реквізит, я думаю, що доповнена реальність в проектах це значно цікавіше ніж реквізит. Ми працюємо над тим аби всі візитівки, всю реальність частину, наші герої знімали самостійно на телефон, щоб це було дуже живо та по справжньому, так я ми звикли це бачити в історіях в Instagram. Нас не лякає той факт, що зараз головний екран це скоріше вертикальний, ніж горизонтальний, адже ми все бачимо через телефон, ми за експерименти. В найближчий час і в наших проектах, і в інших в ціні буде доповнена реальність, вертикальний екран, сторіс не лише в телефоні, але й в екрані телевізору.

Мені здається вища освіта в шоу-бізнесі потрібна, тому що вона закладає фундамент, і тому точно треба закінчити університет, але найважливіше це практика. Я б радив вже з першого курсу бігти в монтаж, і просиджувати там багато часу, і вчитися.

Я читаю такі коментарі, але наші шоу реально не про це. Я за позитив в історіях, і він завжди є в «Голосі», часто герої говорять про свою мотивацію, будь-який герой, який прийшов на проект він з мотивацією, нам важливо, щоб він змінював світ, свідомість, наш шоу-бізнес, так і відбувається зараз. В «Голосі країни» були люди і з інвалід-

Я б радив вже з першого курсу бігти в монтаж, і просиджувати там багато часу, і вчитися.

Будь-який герой, який прийшов на проект він з мотивацією, нам важливо, щоб він змінював світ, свідомість, наш шоу-бізнес.

ність, і трансгендер, і герої ЛГБТ, для нас важливо робити суспільство толерантнішим, телебачення має надихати, розвивати людей, і їхні цінності, які допоможуть потім виховувати дітей, і робити країну кращою. Щодо історії, ми всі слідкуємо за улюбленими героями, і не замислюємось, коли пишемо хейт в коментарях про учасників «Голосу», що в наших улюблених фільмах також актори з історіями, в кожного з нас є історія, в мене теж, яка рухала мною з дитинства, я нещодавно її згадував в діалозі з своїми колегами, колись в дитинстві, коли я навчався в школі мене реально булили.

У ролі продюсера я працюю на телебаченні вже понад 9 років. А щодо вибору професії та й взагалі розвитку моєї кар'єри на телебаченні, гадаю, що це набір чинників – і мрія, і випадок, і свідомий вибір. На моєму шляху було чимало людей, які стали для мене талановитими вчителями і радниками. Я вдячний за них долі, адже саме вони вплинули на те, ким я є зараз, що я вмю. Я намагався постійно навчатися чомусь новому і вчуся досі. Для мене найголовніше – це отримувати нові знання на шляху до нових мрій, тому що в мене їх чимало. І той момент, в якому я перебуваю зараз, – це не крапка, а, швидше, крапка з комою, після якої може початися новий виток захоплюючої історії.

Якщо порівнювати весь процес створення та існування великих шоу в прямому ефірі, то це схоже на політ «Боїнга». Так от продюсер – це капітан, від якого залежить, наскільки вдало ми піднімемося в повітря, пройдемо всі зони турбулентності і чи встигнемо в потрібний момент приземлитися у пункті призначення.

А взагалі я вважаю, що кожен з нас трошки продюсер, адже усі ми продюсуємо своє життя. І якщо у вас достатньо сміливості та внутрішнього бажання ризикувати, то все вдасться і ви зможете стати дійсно професійним та успішним фахівцем і вести за собою велику команду. З цього випливає, що це креативний і творчий лідер, який

долає стереотипи, ризикує, постійно бореться і дуже-дуже багато працює.

Також важливо виховувати в собі навички, які необхідно мати в цій професії:

перша й найголовніша – це вміти мріяти;
друга – не боятися викликів і стресів, тому що ця робота є, м'яко кажучи, нервовою;
третья – збирати команди мрії.

Я вважаю, що в моїй професії є лише плюси, а от мінуси, що, безумовно, теж присутні, я намагаюсь трансформувати і перетворювати на плюси.

От, до прикладу, великою складністю в роботі є те, що в моїй команді працюють люди абсолютно різного віку та різного досвіду. І в нас часто є навіть боротьба поколінь і світоглядів. Для когось це може видатися мінусом, але насправді – це величезний бонус і навіть перевага. Адже в цій боротьбі є багатогранність поглядів, звичок, смаків і саме в такому різноманітті і виникають наші шалені ідеї, нові проекти та шоу. Думаю, завдяки тому, що ми дуже різні, але об'єднані бажанням робити свою справу якнайкраще, нам і вдається втілювати неможливі речі і створювати революцію на українському телебаченні.

Тому все залежить від того, як ти зумієш впоратися зі складнощами. Звісно, ми маємо розуміти, що професія продюсера пов'язана з величезним навантаженням і тому всі, хто обрав для себе цей шлях або лише планує стати продюсером, мають бути готовими до цього. Про себе я можу сказати, що за великим рахунком робота є моїм життям. Тож якщо ви мрієте стати топовим продюсером, цей факт не має вас бентежити чи бути мінусом професії. Проте тільки на роботі акцентуватися не потрібно. Має бути час і для особистого, і для інших челенджів, не лише робочих. Без цього неможливо надихатися на нові проекти і відчувати ритм і смак кожного дня, тому завжди треба прагнути до гармонії. Як не крути, лише вона – запорука успіху.

У моїй професії є лише плюси, а от мінуси, що, безумовно, теж присутні, я намагаюсь трансформувати і перетворювати на плюси.

Кожна мрія може стати реальністю, потрібно лише докласти зусиль.

Для нас важливо робити суспільство толерантнішим, телебачення має надихати, розвивати людей, і їхні цінності, які допоможуть потім виховувати дітей, і робити країну кращою.

Для мене найголовніше – це отримувати нові знання на шляху до нових мрій, тому що в мене їх чимало.

Кожен з нас трошки продюсер, адже усі ми продюсуємо своє життя.

Моя команда, як і я, завжди відкрита до ідейних людей, незважаючи на те, якого віку вони є.

Професія продюсера навчила мене найголовнішого – не існує нічого неможливого. І для мене це не просто фраза, а девіз всього мого життя і того, чим я займаюсь. Тому що в цій сфері інакше бути не може. Кожна мрія може стати реальністю, потрібно лише докласти зусиль. Це ми щоразу доводимо в ефірах «Голосу країни» і «Танців з зірками».

За останні роки я спостерігаю багато змін. Стає все більше студентів, які професійно орієнтовані і приходять на курс «Продюсер Big entertainment shows» не просто отримувати теоретичні знання, але й потрапити на практику і залишитись в команді. Наразі в штаті департаменту Великих розважальних шоу та в форматі фрілансу працює чимало випускників Вищої школи – загалом близько 10 фахівців. Це режисер-постановник «Танців з зірками» і двоє колишніх студентів, які тепер працюють в команді старменеджерів проєктів. Також наші студенти є частиною шоу «Голос країни»: ми співпрацюємо з кількома сценаристами, які навчались і стажувались у нас. Радий, що ми не лише навчаємо, але й даємо можливість стати частинкою нашої команди мрії.

Для мене позитивний результат від викладання в медіашколі – це коли студенти проявляють бажання працювати в моїй команді або команді моїх колег. Цінність курсів медіашколи в тому, що ми даємо можливість одразу використовувати набуті знання на практиці і вдосконалювати вміння. На жаль, наші університети не завжди дають достатньо практичних навиків й інколи викладання окремих предметів є дещо застарілим і неактуальним, з огляду на сьогоденні запити індустрії. Я навчався на журналіста і цей досвід мені знайомий, коли працюючи ти здобуваєш більше знань, ніж слухаючи лекції в університеті.

На курсі ми зі студентами детально проходимо і обговорюємо всі етапи створення сценарію, знімального процесу в прямому ефірі, керування продакшном та пост-продакшном. Також я ділюсь власним досвідом управління креативною командою.

Тому я абсолютно впевнений, що Вища школа і навчання на моєму курсі і курсах моїх колег – це крутий шанс для молодих спеціалістів чи студентів розпочати кар'єру в медіа. Все залежить від кожного студента, але тут ви отримаєте підтримку і поради фахівців, познайомитеся з багатьма спікерами, які своєю роботою розвивають українську медіасферу, шоу-бізнес і навіть можете стати частинкою 1+1 media.

На своїх заняттях я обожаю ділитись тим, що сам знаю та вмію. А ще мене драйвить сам процес спілкування зі студентами школи, адже вони мене надихають. З кожним новим курсом я маю неймовірну можливість знайомитися з дуже цікавими особистостями і вважаю, що це справжній подарунок. Бо я завжди намагаюсь перебувати в контакті з великою кількістю людей. І не має значення: це студент перших курсів навчання чи людина з багаторічним стажем в сфері медіа. Моя команда, як і я, завжди відкрита до ідейних людей, незважаючи на те, якого віку вони є.

Сабіна Мусіна

Мусіна Сабіна народилась в місті Баку, її мати Заріна чистокровна армянка, її рідного батька звати Тімур, і він єврей, проте вона Мусіна Сабіна Рафіківна. В Сабіні тече армянська та єврейська кров, армянська це мамина, єврейська – татова. Сабіна розповідає про історію її життя - мама закохалась в тата, це було взаємне кохання, в той час взагалі такий союз був заборонений, проте дідусь, як голова родини, дозволив моїй мамі кохати не армянина. В них була назначена дата весілля, і дідусь навіть дозволив їм жити разом, вони жили в квартирі маминих батьків. І вийшло так, що за 10 днів до весілля, вони посварилися, тому що мама батька мого передумала, та не дозволила їм бути разом, відправивши мого батька до армії, і сказала, що це не його дитина. І ви ж розумієте, що вважається, що це ганьба родини, весілля відмінили, і в розпал цього конфлікту мати зрозуміла, що вона вагітна. Усі сім'ї горді, мама вагітна, і в цей період помирає мій дідусь, і мама стала головною в родині, враховуючи, що навчається в трьох університетах, прибирає, готує їжу, тому що дідусь перед смертю, наказав їй взяти все в свої руки і ніколи не дозволяти працювати моїй бабусі, незважаючи, що в сім'ї їх четверо.

Проте прийшов найкращий друг мого батька Рафік, і сказав моїй мамі, що не допустить ганьби в родині, одружитись на ній, і дасть своє прізвище та по батькові дитині, і скаже що це його дитина. Про цю історію я дізналась випадково, коли мені була 12 років, при розмові моєї мами з її подругами. Мама сказала, що час прийшов, я доросла, так я і дізналась, що в мене не один, а два тата. Проте на цьому історія не закінчилась, в часи громадянської війни у 1988 році, коли ми бігли з Баку, адже ми біженці, нас вигнали, весь зв'язок, в тому рахунку і з Рафіком був втрачений, адже в них був шлюб не з любові, і він як порядна людина ніколи не торкався жінки, котру кохав, адже вона цього не хотіла. Вони розлучились через 3 роки, ми були в Єривані, частина моїх родичів в Америці, і так ми всі за-

Я росла без батька, проте ні про що не шкодую, в мене була чудова бабуся і мама, і взагалі в мене велика армянська родина, так я вважаю себе армянкою.

губились, я росла без батька, проте ні про що не шкодую, в мене була чудова бабуся і мама, і взагалі в мене велика армянська родина, так я вважаю себе армянкою.

У віці 12 років, коли я дізналась, що в мене два батька, я почала їх шукати, я писала до програми «Жди меня», я сиділа в інтернет клубах, шукала на усіх сайтах, і тоді був сайт baku.com, де спілкувались усі біженці, і знаходили один одног. Через роки пошуків, мені було 18 років, був дзвінок від мого біологічного батька, я знайшла його, зараз він проживає в Америці, в мене є два брати, котрі скоріше за все, про мене не знають, їх звати Анар та Володимир. Нажаль, доля поки що нас не звела, проте я вірю, що ми зустрінемся, все ж таки це мої рідні. З Тимуром в нас розмова не вийшла, в нього нема необхідності зі мною спілкуватись, тому все добре.

Я продовжувала пошуки, адже моя головна мета була знайти Рафіка, і подякувати йому за його добре серце, та вчинок. Я знайшла його, в Росії, а знайшла його через соціальну мережу ВКонтакте, я шукала його повсюди, і знайшла дівчинку, у якої було прізвище Мусіна, і написала їй. І коли я розповіла їй свою історію, вона настільки сильно зраділа, і розповіла, що Рафік, після громадянської війни зустрів жінку, одружився і в нього є діти, свою старшу доньку він назвав Сабіною, на честь мене, тому що він так сумував за мною. Моя мама не забороняла мені продовжувати мої пошуки, вона повністю мене підтримала, і я сильно пишаюсь що живу з прізвищем, та по батькові саме Рафіка, дякую йому за це.

Я пробачила свого батька за все, він був молодий, загалом така історія. Я щаслива, адже я росла в коханні, в неймовірному коханні моєї бабусі, вона була для мене всім, як і для моєї мами, я її називала мамою, в той час коли моя мама цілодобово працювала, щоб утримувати всю родину. Звичайно, в той момент я на неї сильно ображалась адже її ніколи не було вдома, і зараз кожного разу коли я телефоную мамі я вибачаюсь за свої думки, слова, які я тоді їй

казала, ображала, адже лише сьогодні я розумію як це не бути вдома, заради того, щоб твоя родина була в достатку. Така в мене історія, така родина.

Коли я закінчила школу, ми з подругою Лерою Бородіною вирушили до Києва. Тут успішно склали іспити в інститут, обравши юридичний факультет..

Але у 2015 році вони вирішили змінити своє життя. Лера та Сабіна відкрили салон краси G. Bar. Тут не тільки роблять макіяж, педикюр, манікюр, зачіски. Ще відвідувачі можуть заглянути до шоу-рум. Проект виявився досить успішним, тому дівчата вирішили відкрити кілька філій в Україні. Ще молода жінка має популярний блог в Інстаграм, де вона розповідає про свої салони, про модні тенденції, публікує особисті фотографії. Упродовж 14 років Сабіна була заміжня. Її чоловіком був Костянтин Чередниченко.

Сабіна розповідає, що коли вона стала повнолітньою, вже хотіла дітей. Але в 18 років зламала хребет. Коли дівчина прокинулася після травми, запитала лікарів, чи зможе вона мати дітей. Лікарі відповіли, що з таким переломом виносити дитину вона навряд чи зможе.

Але наполеглива дівчина не звикла здаватися. Вона 2 роки лікувалася. Мусіна об'їздила безліч лікарень. Завдяки своїй наполегливості дівчина згодом легко виносила дитину.

Сабіна розповідає, коли була вагітна, у неї жодного разу не боліла спина. Дівчина впевнена, що головне - захотіти, і тоді неможливе стане можливим. Чоловік Сабіни Мусіної, за її словами, виявився не зразковим чоловіком і батьком. Він не допомагав їй з дитиною. Але Сабіна вдячна йому за те, що вона стала сильнішою, за доньку. Колишній чоловік Сабіни Мусіної раз в тиждень бачиться з дочкою. Як каже сама інстаграм-блогер, цього йому цілком достатньо. А так як дівчинка була обділена увагою батька, то розлучення для дитини пройшло безболісно. Сабіна досить довго не могла завагітніти, але в 27 років це вдалося. У неї

Головне - захотіти, і тоді неможливе стане можливим.

Я щаслива, адже я росла в коханні, в неймовірному коханні моєї бабусі, вона була для мене всім.

В стосунках потрібно підтримувати один одного.

Не можна порівнювати свого обранця з кимось, ідеалізувати людей.

народилася дочка, яку вони з чоловіком назвали Кірою.

Особисте життя Сабіни Мусіної налагодилася. 20 лютого 2020 року вона вийшла заміж. Пара до останнього тримала інформацію про цю подію в секреті.

Новий чоловік Сабіни Мусіної - Андрій Трушковський, національність якого можна визначити за прізвиськом. Він зробив пропозицію своїй обраниці в грудні 2019 року, про що пара пізніше повідомила в соціальних мережах. На весільній церемонії були лише найближчі люди. Це члени родини, Валерія Бородіна, Олександр та Олена Гудкова, Катя Сільченко та інші. Однією з гостей на церемонії стала Валерія Гузема, яка на основі свого бренду Guzema Jewelry створила кільце для нареченої.

Зараз Сабіна Мусіна є не тільки успішної бізнес-леді, а й щасливою матір'ю, дружиною. Розмірковуючи про відносини, Сабіна Мусіна каже, що не можна порівнювати свого обранця з кимось, ідеалізувати людей. Вона впевнена, що в стосунках потрібно підтримувати один одного. Сабіна за своєю природою лідер, намагається багато взяти на себе. Але вона каже, що це її помилка. Дівчині подобається, коли коханий чоловік готовий підставити своє плече, тоді вона буде себе почувати просто дівчинкою на його руках.

Ще Сабіна впевнена, що справжня любов існує. Моя бабуся була для мене усім, і нажаль вона померла в мене на руках, але не про це сьогодні, це болюча тема для мене, я дуже сумую за нею, я пишаюсь, що в мене була така бабуся, знайте, що важлива частина мене. Бабуся Саша, поселила мою маму у себе, коли вона приїхала до Запоріжжя, ці люди поселили у себе просто незнайому дівчину. Ми жили у найдешевому районі міста, грошей не було, тут були жахливі умови, проте був будинок, та дах над головою.

У Запоріжжі, є будинок до якого я не поверталась багато років, мені дуже важко бути там, дивлячись на нього я згадую, тей самий жахливий день мого життя, коли по-

мерла бабуся. Вона відчувала, що так станеться, тому за день до смерті попросили завезти її до дітей, і потім о 6 годині ранку вона мене розбудила, і сказала, що необхідно терміново їхати додому. Ми приїхали, а калітка не відкривалась, бабуся казала, щоб ми ламали її, адже їй потрібно додому, і ми почали ламати її, а потім після того як ми відкрили та зайшли, бабуся зайшла першою, зняла свою шубу, дала її мені, повернувшись до мене і сказала «Ну все», і впала до мене на руки, так вона і померла. Я не знала що робити, звідки у мене у дитини з'явилися сили, я поклала її на ліжку, і босими ногами по снігу побігла до тітки, адже в нас не було телефону, аби викликати швидку. Я була в цьому будинку, останнього разу коли були похорони, більше я не хочу туди повертатись.

У цьому році 20 років з моменту, як я закінчила навчання, я досі підтримую зв'язок з однокласниками. Я люблю свою школу, нещодавно зустрілась зі своєю першою вчителькою, Це неймовірні відчуття. Я буду повертатись до своєї школи, доти, доки мене не виженуть, це найприємніші мої спогади дитинства. Я сиділа на першій парті, я досі згадую свій улюблений 40 кабінет, у якому неможливо було списати.

Якщо я і відчуваю сором, це лише іспанський, - це коли соромно за інших! Прилітає: «Ніколи не сприймав всерйоз дівчат, які викладають фото в білизні на загальний огляд. Як психолог за освітою, я розумію, що це спроба привернути увагу чоловіків, утвердитися і іноді навіть приховати свої комплекси, демонструючи навмисну відвертість і відсутність комплексів. Насправді таким дівчатам не вистачає уваги і, якщо чесно, скромності ».

А якщо я погоджуся з думкою великого психолога, такі як він будуть задоволені? Або будь-яку моє дію і навіть бездіяльність буде оцінено негативно? Адже це так працює? А можна я задам питання вам? Наскільки ви чесні перед собою? Щоб відповісти потрібно відмовитися від внутрішнього опору і поглянути на себе чесно, або хоча б так само,

Все, що дратує нас в інших, може привести до розуміння нас самих.

як ми дивимося на інших, місцями засуджуючи і навіть обговорюючи, під приводом доброї рубрики «плітки».

Це як такий собі перший етап в терапії з лікування від залежності. Визнання! Чому деякі люди дратують нас так сильно? Ось декілька показових цитат: «Якщо ви ненавидите людинину, ви ненавидите в ньому щось, що є частиною вас самих. Те, що не є нашою частиною, не турбує нас.» Герман Гессе, «Деміан».

«Все, що дратує нас в інших, може привести до розуміння нас самих.» Карл Юнг. Все, що ми схильні засуджувати, зневажати або не любити в оточуючих нас людях, це не що інше, як прояв нашої тіньової частини психіки. А тепер уявіть, скільки сил ви витрачаєте на те, щоб заперечувати, пригнічувати або ігнорувати себе?! Бажаю вам прекрасного пошуку визнання себе, адже це така чудова подорож. І Слава Богу, що залучати мені нічого і нікого не треба вже дуже багато років, тому що себе я вже до себе привернула і полюбила. Мені не потрібні компліменти, правда! Я просто хочу вам пояснити, що мені все одно на засудження. Я в цій гонці за лайками, сильно не хочу втратити себе.

«Хейтер - ваші найвідданіші фанати: «звичайні шанувальники можуть в вас розчаруватися, втомитися від вас, але Хейтер - ніколи» Брайан Рід. Почнемо зі слова «hate» - все просто «ненависть». • Хейтери, риби-прилипали, розмовляючі котики, собачки і квіточки, дитячі інтернет магазини і товари для будинку, все ті безликі сторінки - люди, наповнені озлобленістю, які ненавидять весь світ і себе, але вилити свою агресію він вважає за краще на когось або щось конкретне. Хто ця людина, що говорить мовою знущань? І головне: Як реагувати? Відповідати? А як відповідати? Авторами агресивних повідомлень найчастіше є жінки, я перечитала дуже багато класних досліджень, коротко ділюся:

1. Хейтер нам не ворог - це аксіома. І з ним не потрібно боротися. Будь-яка агресія в бік Хейтера буде схожа на

боротьбу з вітряками, ну, або як йти проти вітру. А бій з ними - заняття безперспективне і безглузде. «Хейтерство вічне, як первозданне зло.» Краще пам'ятайте про те, що: добро перемагає зло тільки в дитячих казках, а в житті воно йде з ним поруч. Справедливості немає, але ми повинні продовжувати вірити.

2. Хейтерство - індикатор успіху. Якщо про вас говорить Хейтер, значить ви йдете правильним шляхом. Ви цікаві людям, і у вас все добре з перспективами на майбутнє. Хейтери стабільні, завжди поруч, при зростанні і падінні, готові підтримати своєю експертною хейтерською думкою. Ви не уявляєте скільки бруду терплять дійсно знамениті і великі люди. Джей Ло вічно звинувачують, що вона зробила жопку і її прес фотошоп - вона у відповідь визнається в любові своїм Хейтерам. Леді Гага постійно товста - але вона дала відповідь: «що краще я буду товстою, але не тінню!». Ось ці люди правда страждають.

3. Не потрібно сперечатися з Хейтером. Довести щось людині, яка твердо вирішила вас втопити - даремне заняття. Вважається, що в суперечці народжується істина, але тільки не в цьому випадку. Хейтер нічого не хоче вам довести, у нього є чітка мета. Він завжди правий, як Клієнт.

Бажаю вам прекрасного пошуку визнання себе, адже це така чудова подорож.

Справедливості немає, але ми повинні продовжувати вірити.

Тіна Кароль

Тіна Кароль родом із маленького селища Оротукан Магаданської області, звідки незабаром переїхала до Івано-Франківська. Зі шкільної лави почала займатися музикою, закінчила клас фортепіано. До музики її тягнуло із самого дитинства, незважаючи на не дуже музичну родину, що складалася з інженерів. Дівчинка закінчила Київське вище музичне училище імені Глієра. Примітно, що Тіна має дві вищі освіти і другу - логістичну. Починала вона в ансамблях та хорах, виступаючи на українській сцені й поступово привертаючи до себе увагу глядачів. Молода і приваблива дівчина досить швидко вирішила, що хоче пробитися в музичний бізнес і стала ретельно працювати в цьому напрямку, паралельно не забуваючи розвивати свій театральний талант.

У 2003 році Тіна вперше взяла участь в мюзиклі «Екватор», де їй дісталася партія леді Гамільтон, на роль артистичну дівчину обрав композитор і сьогоднішній ректор інституту ім. Глієра. Вона навіть схудла заради цієї ролі! Широку популярність співачка отримала на «Новій хвилі». У 2005 році дівчина грандіозно виступила в екстравагантному чоловічому костюмі з піснею «I feel good», її сумління й талант були відзначені, вона зайняла заслужене друге місце і особливий приз від примадонни російської естради Алли Пугачової - 50 тисяч доларів. Усю грошову нагороду дівчина використовувала на зйомки дебютного відеокліпу до композиції «Выше облаков».

У 2005 році Тіна була запрошена в якості солістки до Ансамблю Збройних сил України. Після фурору на «Новій хвилі», білява красуня відвідує країни Ірак і Косово, за що премійована Орденом «За миротворчі місії», приїхавши на батьківщину вона отримує нагороди «Співачка року» та «Відкриття року». У 2006 році дзвінкоголоса білявка стає представницею від України на «Євробаченні», де посідає сьоме місце. Тіна Кароль представила країну з англійською піснею «Show Me Your Love». Навесні 2006 року, однойменний альбом на батьківщині співачки стає золотим, піднімає її в топ чартів, приносить популярність і зводить юну виконавицю в ранг зірки естради. В кінці року Тіна випускає другий альбом «Ноченька», він стає золотим. Його

Жодна стихія не може встояти перед силою кохання. Я вважаю, жінка, яка любить, порівнюється зі стихією. Виходить, любов - це п'ята стихія, яку неможливо підкорити або побороти.

Я не люблю бути надмірно відвертою в питаннях особистого життя. На мій погляд, призначення артиста полягає в тому, щоб покращувати настрій свого глядача, а не завантажувати його своїми проблемами і переживаннями.

склали нові пісні артистки, що стали топами чартів, на деякі були зняті кліпи: «Выше облаков», «Намалюю тобі», «Пупсик». Відеоролик до ліричної пісні «Ноченька» зняв відомий кліп-мейкер Алан Бадоев.

Восени 2006 року яскрава персона починає будувати кар'єру на телебаченні: вона стала ведучою популярного телешоу «Танці з зірками».

Першим продюсером Тіни Кароль став Олег Чорний, він помітив її сцені київського Будинку офіцерів. Скандальні відносини закінчилися зміною керівника, його замінив Євген Огір, він і допоміг досягти Тіні Олімпу слави. Через рік Тіна виступила на «Таврійських іграх» з новою композицією «Люблю его», в тому ж році отримала нагороду в номінації «Краща ведуча розважальної передачі». На прикінці літа, за вагомих внесок у розвиток культури зірка була нагороджена Міжнародним Орденом Святого Станіслава.

Артистка випускає альбом «Полюс притяжения», що став платиновим, і виступає з дебютним сольним концертом з якого почалося всеукраїнське гастрольне турне. У 2008 році яскрава зірочка отримує звання «Найкрасивіша жінка України» за версією «Viva!», а глянець «Жіночий журнал» удостоїв її титулом «Найчарівнішої жінки України». У цьому ж році вона видає книжку «Великі пригоди Павутинки» - це автобіографічна казка про гусінь. У травні 2008 року на фестивалі «Таврійські Ігри», видатна артистка представила відеоролик і пісню «Ключик». Той рік приніс чарівній і голосистій артистці ще одну нагороду - Орден Катерини Першої, вона стає Послом доброї волі і партнером ЮНІСЕФ, представляє власну соцпрограму «Знати і чути». Наступного року Тіна стає Заслуженою артисткою України, здобуває титул «Найкрасивішої співачки України», в рамках конкурсу «Міс Україна Всесвіт» і повторно визнається «Найкрасивішою жінкою України» за версією «Viva!». Навесні 2009 року композиції «Боль» і «У неба попросим» стали саундтреками до вітчизняних серіалів. Зірка озвучує персонажа з мультика студії «Walt Disney» - морську свинку. Телепередача «Шоуманія» нагороджує Тіну черговим титулом «Кращої співачки року».

У 2010 році Тіна Кароль дає акустичний джазовий концерт «Голос», режисером-постановником шоу стала сама артистка. У джазову оболонку були інтерпретовані пісні «Выше облаков», «Шиншила», «Ключик». Незабаром Тіну запросили стати телеведучою вдруге - для телепроекту «Майдан's», виробництва каналу «Інтер», її робота була відзначена премією «Телетріумфу» в номінації «Краща телеведуча розважальної програми». Виходить черговий альбом виконавиці «Дев'ять життів», що отримав статус платинового, його запис проводився в студії в Лондоні, після видання відбувся концертний тур. Сергій Солодкий, креативний український режисер і кліпмейкер, знімає два кліпи до пісень «Шиншила» і «Не дощ».

Восени 2012 року Тіна Кароль була запрошена на роль тренера для шоу «Голос. Діти», студії «1+1», навесні 2013 року вона займає цю посаду і на передачі «Голос країни 3». У листопаді виконавиця починає гастрольний тур «Сила любові і голоси», вона стає «Найпопулярнішою жінкою України» за версією пошуковим систем. Реліз п'ятого альбому співачки відбувся на початку 2014 року, і отримав назву «Помню», він був випущений в колаборації з оператором «Київстар». До збірки увійшло сім композицій, на дві з них зняті відеокліпи. Незабаром після випуску збірка отримала статус платинової. Обкладинка альбому особливо красиво оформлена, на ній зображена Тіна в шовковій сорочці, а в сам альбом вкладено буклет з піснями і віршами артистки.

Концертний тур з новим альбомом завершився прем'єрою фільму «Сила любові та голосу». У 2014 році чуттєва Кароль отримує титул «Краща співачка року» від «Yuna» і відкриває центр допомоги онкохворим діткам. Незабаром Тіна представила трек і відеоролик «Мы не останемся друзьями», а в наступному році - «Я все ще люблю». Після випуску останньої пісні артистка відправляється в однойменний тур, що включив в себе музичний спектакль. У 2015 році Тіна стає наставником на шоу «Голос. Діти-2», переможцем якого стає підопічний співачки. З учасниками проекту Кароль випускає авторську пісню і відеокліп «Україна - це ти». Цю композицію навіть внесли до шкільної

Те, що я публічна людина, абсолютно не зобов'язує мене робити своє особисте життя надбанням громадськості. Це дуже тонке і особисте питання. Хтось любить життя напоказ, хтось ні.

*Немає недосяжних цілей,
є лише недолік зусиль,
які ми докладаємо для їх
реалізації. Я переконана,
що людські можливості
безмежні, потрібно лише
відкритися світові, слідува-
ти за своїм серцем і ніколи
не здаватися.*

програми для початкових класів. Пізніше талановита артистка стає суддею телепередачі «Голос країни 5», в наступному - «Голосу країни 7». Філігранний талант Тіни Кароль заслужено отримує нові титули: «Краща виконавиця» від «Yuna» і «Краща співачка» від «M1 Music Awards». У квітні 2015 року обдарована співачка випускає новий трек «Спасибо». Взимку 2017 року чарівна Кароль увійшла до списку Народних артистів України, з ініціативи Президента Петра Порошенка. Незабаром розкішна і зваблива білявка втретє стає володаркою статусу «Найкрасивіша жінка України» за версією глянцю «Viva!». Для вітчизняного серіалу «Хороший хлопець» виконавиця пише саундтрек «Я не перестану», і відправляється з нею в тур по Україні вже найближчої осені. Виходить свіжий мультиплатиновий альбом «Інтонанції», супроводжуваний туром «Тіна», він включив 35 українських міст і кілька білоруських, що завершився виступом на «Слов'янському базарі».

Приголомшлива Кароль знову стала кращою співачкою за версією «M1 Music Awards». Навесні 2018 року білява красуня видає автобіографічний фільм «Інтонанції Тіни Кароль» - її таємні одкровення і переживання. З початку року Тіна знову стає ведучою передачі «Танці з зірками». Виходить концертна версія останнього альбому артистки «Інтонанції», що включив 31 пісню. У 2016 - 2017 рр. проводить два тури: новорічний тур за мотивами кінофільму «Різдвяної історії з Тіною Кароль» і тур «Избранное», концерти проходять в Європі та Америці. В якості наставника віртуозна Тіна бере участь в зйомках телешоу «Голос. Діти-3», а також для проекту «Щирі» від «ELLE». Взимку 2016 року вона випускає свою другу за рахунком книгу «Різдвяна історія», збірник щедривок і колядок. У грудні дівчина представила прем'єру композиції «Перечекати», відеоролик на неї зміг стати «Кліпом року».

Зараз Тіна Кароль збирає величезні зали по всій Україні. На її рахунку вже п'ять студійних альбомів, останній з яких під назвою «Інтонанції» вийшов у 2017-му. Уже п'ять років Тіна є тренером вокальних проектах «Голос. Діти» і «Голос країни». До слова, минулоріч Петро Порошенко нарешті присвоїв Тіні Ка-

роль звання «Народна артистка України».

У саду Тіни Кароль росте 216 кущів троянд. Більшість з них — англійські троянди знаменитого селекціонера Девіда Остіна, виведені в 1960-х. Такі ж — у саду королеви Єлизавети в Букінгемському палаці. «Я їх дуже люблю, це мої трояндочки-подружки, — з любов'ю каже співачка. — До них потрібно дбайливо ставитися. Якщо троянди мають поганий настрій, то краєчки їхніх пелюсток в'януть». Тіна вітає свої квіти щоранку рівно о 4:20 — коли співачку будить кішка з вимогою погодувати й випустити погуляти. «Вона вулична, нещодавно заблукала до нашого двору й провалилася у квітковий горщик. Тепер живе зі мною», — пояснює Тіна. Разом з кішкою вона зустрічає світанок, а потім йде досипати.

Сад — велика любов Тіни. У ньому ростуть персики, виноград, а ще — рідкісний чистий сорт яблук «слава переможцю». Тіна разом з нянею свого сина з пелюсток чайних троянд Девіда Остіна варить рожеве варення. «Рецепт належить моїй бабусі Розі Ліберман. Але оскільки наша няня Валентина з Басарабії, де люблять вино, вона запропонувала робити ще й лікер з троянд». Сама господиня садиби варення не їсть, а от рожевий лікер любить.

Тіна Кароль — одна з найуспішніших артисток у країні. Торік дала 178 концертів, а ще в індустрії знають, що вона з тих, хто легко може відіграти два концерти в день. Про її витривалість ходять легенди, але як ця діва, що засліплює на сцені розкішними вбраннями Tom Ford і David Koma, може бути тією ж Тіною, яка збирає в саду яблука, варить варення, надівши фартух поверх улюбленої шовкової піжами Prada, і розповідає мені про домашні клопоти? Де підступ?

«Підступу немає, — сміється Кароль заливистим кокетливим сміхом. — Якби в моєму образі було щось надумане, хоч маленька фальш, — він би давно розсипався. Ця „чарівниця“ з трояндами й співачка, яка потім виходить на сцену, — одна й та сама людина».

Бути попдівою — важка праця: мати ідеальний вигляд, завжди тримати поставу й лице, танцювати на підборах весь

*Якби в моєму образі
було щось надумане,
хоч маленька фальш,
— він би давно розси-
пався.*

вечір з балетом і водночас співати. А ще — керувати командою в 50 осіб, контролюючи все, від бухгалтерських договорів до того, який мерч вийде разом з новим альбомом. Бути в тонусі Тіні допомагає скакалка — вона стрибає щоранку. «Починала з трьох хвилин, тепер стрибаю майже сорок. Все просто: таймер, скакалка, дзеркало і ти». Тіна згадує, як з туром «Інтонації» вони відіграли 78 концертів за два місяці: «Це дуже багато, у таких випадках допомагає тільки системна підготовка й витривалість. Це ніби великий спорт».

Як і професійні спортсмени, Кароль має свій режим харчування: вона три роки сиділа на модній кетодієті, а тепер разом з лікарем-дієтологом пробує новий метод — профіцит вуглеводів. У цьому разі потрібно їсти безпечні вуглеводи про запас. Після інтерв'ю ми обідаємо, співачка замовляє рис і рибу. Уточнює в офіціанта точну вагу страви й акуратно записує до спеціального застосунка. Про свою вагу артистка говорить легко. «Я в одному інтерв'ю сказала, що важу 68, але помилилася на слові — насправді 58. Гарний привід виправитися!» І знову хихотіння.

У Тіни Кароль можна вчитися перфекціонізму, хоча вона сама каже, що страждає від нього — ставить собі занадто високу планку. Засмучується, лає себе. Тоді в ній говорить відмінниця Таня Ліберман (колишнє ім'я артистки. — Прим. ред.), працьовита дівчина з простої сім'ї. Тіна згадує, як студенткою музичного училища оббивала пороги ансамблю Збройних сил України — їй дуже хотілося в ньому співати. Три роки працювала без ставки й поза штатом (потім її все ж взяли до штату), водночас об'їздила з ансамблем весь світ, зокрема й «гарячі точки» — виступала перед миротворцями в Багдаді й Косово.

Коли цікавлюся, чи дозволяє Тіна собі колись полінуватися, вона спокійно зауважує, що, мовляв, не знає, що таке лень. «Дозволити собі повалятися? Так це не лень, це насолода. Лінуватися у відпустці? Ні, у відпустці я завжди в тонусі, завжди на зв'язку. Крім випадків, коли син прилітає на канікули — спеціально для нього я вимикаюся. Для мене ж самої ідеальна відпустка — це коли я бігцем вирішую кудись летіти. Лечу — і водночас на зв'язку зі своєю командою. Три дні мені досить, щоб побачити,

відчути, почути — і я готова йти далі. Я люблю динаміку, але це підходить не всім».

Цього року Тіна відзначає 15-тиріччя музичної кар'єри. До ювілею виходить новий альбом, який вона називає повноцінною аудіовиставою: до нього ввійдуть не тільки пісні, а й поезія, а також бекстейдж створення нової музики. Альбом, реліз якого запланований на 18 вересня, символічно називається «Найти своих». Хто вони — свої?

«Ті, з ким є про що помовчати. Ті, для кого ти звучиш. Ті, кому це потрібно», — акуратно відповідає Тіна. Два мільйони підписників в Instagram, десятки тисяч глядачів, які відвідали минулого року її концерти. «А по-справжньому близьких людей — їх мало?» — питаю, знаючи, що Тіна не афішує особистого життя. «Мало, але досить. А чи багато треба багато?»

Є в альбомі сюрприз — колаборація зі Снуп Догом. Цей дует — крок назустріч мрії стати відомою на західному ринку співачкою. Над мрією Кароль працює не перший рік. У 2017-му вона випустила експериментальний альбом «Інтонації», звукорежисером якого був, зокрема і Йоед Нево, британський продюсер, що стоїть за мастерингом гітів Pet Shop Boys, Moby і Morcheeba. Тіна вважає, саме цей матеріал показав Заходу, що вона конкурентоспроможна, — унаслідок було підписано контракт з лейблом у США.

«Моя амбіція — пробити стіну, вибудувати для нас ще за „совку“». Нещодавно Кароль завершила роботу над першим англійським альбомом — він чекає свого часу. Чи є страх провалу? «Я не боюся невдач. Завжди краще зробити й шкодувати, ніж не зробити й шкодувати. Якщо звернеш не в той поворот — розвернися і йди далі. Але, може, якраз у тому провулку — грааль?»

Знімання з Тіною для нашого вересневого номера відбувалося в Нью-Йорку. На зустріч з фотографом Грегом Суолсом, якому позували Кім Кардаш'ян, Кайлі Дженнер і Кеті Перрі, Тіна летіла в піднесеному настрої. Вранці перед зніманням вийшла в Центральний парк зі скакалкою — пострибати, щоб бути в тонусі. Під час знімання у вбраннях Dior, Saint Laurent, Miu Miu і Brandon Maxwell почувалася легко й невимушено.

Моя амбіція — пробити стіну, вибудувати для нас ще за „совку“.

Я не боюся невдач. Завжди краще зробити й шкодувати, ніж не зробити й шкодувати. Якщо звернеш не в той поворот — розвернися і йди далі. Але, може, якраз у тому провулку — грааль?

Дозволити собі повалятися? Так це не лень, це насолода. Лінуватися у відпустці? Ні, у відпустці я завжди в тонусі, завжди на зв'язку.

Три дні мені досить, щоб побачити, відчути, почути — і я готова йти далі. Я люблю динаміку, але це підходить не всім.

Тіна Кароль — єдина артистка в Україні, яка співпрацювала з французьким модним домом Louis Vuitton. У 2017 році Тіна, яка багато років допомагає онкохворим дітям, спільно з Louis Vuitton і ЮНІСЕФ очолила в Україні кампанію зі збору коштів для дітей, які постраждали від війн і надзвичайних ситуацій.

Сценічний образ Тіни завжди вивірений до дрібниць: золоті кучері а-ля 1940-ві, червона помада. Але й у звичайному житті артистку не помітити в худі. Вдома Тіна носить шовкові піжами, їх у неї десяток, від Prada до українського бренду NUGA. Вона любить українську моду, у її гардеробі багато вбрань The COAT by Katya Silchenko, BEVZA, які співачка легко комбінує з одягом західних брендів. Під час інтерв'ю на Тіні шовковий літний костюм Diane von Furstenberg і косинка Dafna May. «Люблю косинки: не завжди хочеться укладати волосся або робити складну зачіску. До того ж я думаю, що жінка з покритою головою — сексі».

Тіна обережно говорить про особисте життя. Я питаю, чи потрібен жінці, яка керує власним лейблом і вирішує бізнес-завдання, чоловік, на якого можна покластися. «Чоловік — щоб що? — усміхається співачка. — Спертися? Ні. Спертися можна й на стіну».

Тіна не жартує. Каже, на кожного з її працівників можна покластися в бізнесі. А в особистому житті сильній жінці Тіні Кароль плече не потрібне. Що ж тоді? «Потрібен флірт, — прямо каже Тіна. — Моя пристрасть — це флірт, який ні до чого не зобов'язує. Флірт на сцені з глядачем. Мені цього досить. Звісно, жінці потрібен чоловік. Мій чоловік у моєму житті був — і він з'явився саме тієї миті, коли був потрібен. Він фактично витягнув мене з усіх бід. Якби не Женя, могло б не відбутися тієї Тіни Кароль, з якою ви сьогодні спілкуєтеся. Зустріч із Женею — це доля, не кожному так щастить. Що мені судилося далі — не знаю. Я в цьому сенсі фаталістка».

Чоловіка й продюсера співачки, Євгенія Огіра, не стало у 2013 році після тривалої хвороби. Відтоді особисте життя співачки під прицілом таблоїдів і регулярно обростає домислами. До чуток Кароль ставиться спокійно — «гірше, коли взагалі не

пишуть». Тіна як професійна артистка любить увагу — на відміну від її 11-річного сина Вені. Він живе й навчається в Лондоні й, коли прилітає в Україну, просить маму не публікувати їхніх спільних селфі — не любить публічності. «До того ж не те, щоб соромиться, а саме не любить, — уточнює співачка. — Коли я кличу його провідати мене на зніманні „Голосу країни“, він питає: „Навіщо? Я не хочу туди, там всі на мене дивляться“. У нього навіть є фраза із цього приводу: я не fancy boy».

Тіна згадує: вони поїхали до Англії, коли Вені не було ще й семи років. «Мені не хотілося, щоб тут, в Україні, його сприймали як сина Тіни Кароль. Я хотіла, щоб він ріс звичайним хлопчиком, навчився жити й бути собою. У Лондоні я показала Вені школу. Потім купила зворотний квиток, дала йому в руки й сказала: не сподобається — прилітай назад». Тіна інвестувала в освіту сина не тільки для того, щоб він знав англійську, як рідну, а й щоб вивчився та повернувся працювати на благо країни: «Він народжений тут і знає, що, коли виросте, допомагатиме Україні ставати кращою. Тому що мама це робила. Тому що тато це робив. Я стосовно Вені плекаю великі надії. Те, за що не візьмуся я, тому що співачка все-таки має бути співачкою, зробить він».

Чоловік — щоб що? Спертися? Ні. Спертися можна й на стіну.

Що мені судилося далі — не знаю. Я в цьому сенсі фаталістка.

Марія Єфросиніна

Закінчила школу із золотою медаллю, вищу освіту здобула у Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка, Інститут філології за спеціальністю «перекладач з англійської та іспанської мов».

У 19 років дебютувала на Першому національному (УТ-1) в програмі «Щасливий дзвінок». Незабаром Марія отримала запрошення від «Нового каналу», на якому запускали нову ранкову програму «Підйом». 2002 року програма отримала премію «Телетріумф» у номінації «Найкраще телевізійне шоу». 2005 року була ведучою на конкурсі «Євробачення», що проводився у Києві. У жовтні 2005 року перейшла на канал ICTV у програму «Лінія конфлікту». З вересня 2006 року — ведуча телешоу «Один у полі» на телеканалі «Інтер». 2006 року з'явилася на обкладинці журналу ELLE. Співпрацювала з російськими телеканалами «Муз-ТВ», НТВ («Фактор страху»), ДТВ («Мій товстий бридкий наречений»).

2 березня 2008 року на телеканалі «Інтер» почалися зйомки ток-шоу «Модний вирок», в якому Маша Єфросиніна виступала в ролі адвоката. 2010 року стала однією з ведучих проекту Костянтина Меладзе «Україна сльозам не вірить». З березня 2011 року на «Новому каналі», Марія Єфросиніна веде передачу «Мрії здійснюються», метою якої є здійснення бажань пересічних людей. З 2012 р. ведуча шоу на Новому каналі «Шоумастгоуон». 1 квітня 2014 року на «Новому каналі», веде передачу «Серця трьох».

17 липня 2016 року на Одеському міжнародному кінофестивалі український кінорежисер Анатолій Матешко представив свій новий серіал «Потрійний захист» з Машею Єфросиніною в головній ролі. У 2017 році Маша стала ведучою нового соціально-розважального проекту «Сюрприз, сюрприз!» на телеканалі «СТБ», який виконуватиме заповітні бажання українців.

Шлях до успіху складається з уміння любити життя і не жаліти себе. Чесно, щиро і правдиво можу поділитися тим, що називаю своїми правилами. Вони з'явилися не одразу, але сформульовані оглядаючись на те, що зроблено і досягнуто, передає Ukr.Media .

Робити те, що приносить задоволення і те, де не зраджуєш

Шлях до успіху складається з уміння любити життя і не жаліти себе.

себе, не наступаєш на горло своїй цікавості та своїм цілям. Це найголовніше правило незалежно від віку і становища.

Любити життя. Звучить шаблонно. Але чим більше розміркую і спостерігаю за тим, що відбувається навколо, тим більше розумію: це не шаблон. Адже любов до життя стає рідкістю. І мова йде про те, щоб по-справжньому закохуватися у кожен день.

Робити добро, допомагати людям: рідним, близьким, незнайомим. Це невід'ємна частина мого життя. Щодня запитую себе: «Що хорошого я сьогодні зробила?» Так і підтримую в собі цей вогонь любові. Вважаю, це одне з безперечних щоденних правил. Не проводити час даремно і не спілкуватися із безглузди-ми людьми. Може здатися образливим, тому поясню. Кожен із нас розуміє, чого прагне, в чому вбачає своє щастя. І реалізації всього цього дуже заважає поява тих, хто не тільки не приносить користі, але ще й висмоктує енергію.

Майже кожну свою дію я пропускаю через внутрішній фільтр: «Яку користь принесе мені та чи інша зустріч, та чи інша людина?» Пахне егоїзмом, однак я називаю це любов'ю до себе і повагою до власного часу. Всі найважливіші та доленосні рішення я приймала в моменти жорстких падінь і невдач.

Отримувати за свою роботу гроші. Більша частина моєї професійної діяльності була збудована на пропозиціях на кшталт «давай спробуємо попрацювати про запас», «давай по-дружньому», «безкоштовно, але на перспективу» і так далі. У якийсь момент я зрозуміла, що це незмінно веде до розвитку комплексу неповноцінності. Як тільки я припинила повсюдно займатися альтруїстичними послугами у професійній сфері, як не парадоксально, але до мене почали ставитися із більшою повагою.

Байдуже ставитися до того, що скажуть люди. Не кажу, що мені плювати, але раджу не ставити чужу думку на чільне місце і не дають змогу впливати на прийняття ваших рішень. Занепокоєння про те, що скажуть або подумают люди, — це пережиток совкової епохи.

Мати свою мораль. Все вищенаведене неможливе без цього правила. Інтелігентна й освічена сучасна людина повинна мати

власну мораль — систему цінностей, якщо бажаєте. Поки ви не порушуєте цю мораль, можете спокійно робити те, що захочете. Не робити трагедії з помилок. До того ж нині одним із моїх правил є вміння помилятися і визнавати помилки. Не знаю, що складніше. Але це ефективно для еволюції людської свідомості. Помиляйтеся й усвідомлюйте свої помилки.

Кидати собі виклик. У студентські роки в Києві мені було дуже важко. Через півтора року не найтепліших стосунків зі столицею я вирішила здатися і повернутися до батьків у Крим. Але побачила оголошення про участь у конкурсі Міс університет. Я — золота медалістка, дівчинка з інтелігентної родини і зі знанням трьох мов, ніколи не брала участі ні в яких конкурсах. І тут подумала: «А що я втрачаю?» Подалася на конкурс і виграла. Це принесло мені приголомшливі знайомства, хороших друзів, людей, які згодом стали моїми провідниками на телебаченні. Я залишилася у Києві і живу тут більшу частину життя. Мене часто запитують, що робити, якщо все вкрилося якимсь дивним мохом, заросло болотом. Зробіть те, чого найменше від себе очікуєте, або навпаки — те, що завжди хотіли зробити, але відкладали в довгу шухляду.

Не жаліти себе. Не нити, не нарікати, не шукати винних, не скаржитися на долю. Розпорошення жалості до себе, яка проектується у зовнішній світ як агресія — це порожня, неефективна, безглузда трата часу. Вона віддаляє вас від успіху настільки стрімко, що ви можете опинитися у точці, звідки доведеться починати все від самого початку.

Цьому складно навчитися, я роблю це досі. Але ви не уявляєте, які приголомшливі результати приносить мінімізація цієї риси. У кожної людини є драма, удар нижче пояса. Але сприймати це потрібно як подарунок долі у вигляді стусана, який змусить встати і піти далі.

І я не кажу, що потрібно бути кіборгом, це зовсім не про мене. Йдеться про те, що може зламати, що забирає силу з тіла і мозку, що позбавляє можливості сприймати реальність. Саме страждання від несправедливості долі є відправною точкою для страшних наслідків. Тому я пропоную не замикатися на

До того ж нині одним із моїх правил є вміння помилятися і визнавати помилки. Не знаю, що складніше. Але це ефективно для еволюції людської свідомості.

Зробіть те, чого найменше від себе очікуєте, або навпаки — те, що завжди хотіли зробити, але відкладали в довгу шухляду.

Кожен із нас розуміє, чого прагне, в чому вбачає своє щастя. І реалізації всього цього дуже заважає поява тих, хто не тільки не приносить користі, але ще й висмоктує енергію.

Як тільки я припинила повсюдно займатися альтруїстичними послугами у професійній сфері, як не парадоксально, але до мене почали ставитися із більшою повагою.

жалості до себе. А якщо потрібно поридати, я тільки за. Адже сльози — це очищення, яке усім нам необхідне.

Сексуальна освіта в Україні однозначно має бути. Але людям, які намагаються запровадити її у школах, потрібно думати в першу чергу про дітей. Сексуальній освіті у школах – однозначно, так! Але я б закликала людей, які намагаються запровадити сексуальну освіту в школах, думати не про себе, не про те, як би вони сприйняли уроки по сексуальній освіті, і зовсім не про те, як до цього поставиться суспільство, а думати про дітей. Адже у нас часто підручники пишуться для того, щоб потім хтось відреагував у стилі «добре чи погано», «підтримуємо чи ні», щоб підняти срач у Facebook або зібратися на пікет на Майдані. Я пропоную не думати про це, а думати про дітей

Моя дочка (Нані – доньці Маші Єфросиніної – 15 років), коли до них приходять вчитель з сексуальної освіти, говорить, що це неможливо слухати! Хлопці все підіймають на сміх, учитель соромиться або, навпаки, апелює такими термінами, що, при всьому бажанні, не можна не відреагувати, як це роблять підлітки. Можливо, потрібно дівчаток збирати окремо, а хлопчиків – окремо. Не тому, що є секрети, а для того, щоб отримати канал доступу в їх свідомість, щоб вони не кепкували, не закривалися, а вбирали цю інформацію. Можливо, варто створювати якісь відео-посібники та пропонувати переглядати це в індивідуальному порядку. Щось для того, щоб знайти канали доступу до свідомості підлітків, які слухають Інтернет, соцмережі, інфлюенсерів, людей, які є для них авторитетом.

«З підлітками треба говорити їхньою мовою. Не через «...сын к отцу пришел». Зараз не мислять такими категоріями. Підлітки в інтернеті вільно знаходять порнографію. І хлопці вважають, що ось так погано треба поводитися з дівчиною, щоб їй було добре. Їм ніхто не пояснює, що насправді це не так. Тому секс-освіта - це про безпеку. Про те, як правильно сказати, що я надаю перевагу безпечному інтиму, що секс – це задоволення для двох.

Єфросініна розповіла, що на її життя та відчуття відповідальності за те, що відбувається в країні, вплинула Революція Гід-

ності. За словами телеведучої, одним з переломних моментів для неї стали трагічні події на Інститутській — вона чула постріли, оскільки жила на цій вулиці.

«Я подумала, що в цій популярності та публічності має бути ще якийсь певний сенс, який мене дуже сильно тут тримає. І я почала потрохи „виповзати“ в публічне поле з закликами про допомогу, розуміти, що публічність — це не лише лайки в Фейсбуці та Інстаграмі, а ще може бути й ефективною допомогою», — зазначила вона.

Єфросініна також зізналася, що одразу після нападу РФ на Україну в 2014 році їй пропонували стати ведучою на російських телевізійних каналах.

«Я [їм казала], що це абсолютно неможливо, тому що я українка. «Ви мені можете не телефонувати, допоки Крим не стане українським. Ви що, думаете, ви мені дасте прямий ефір, і першим, що я вам скажу, буде «Кримнаш»? І вони кидали слухавки», — поділилася подробицями телеведуча.

Маша уже два роки є послом Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні, й опікується в тому числі боротьбою з домашнім насильством.

Перед місцевими виборами вона записала доволі емоційне відеозвернення до кандидатів в мери та місцеві ради: «Зараз ви активніше латаєте ями на дорогах, встановлюєте дитячі майданчики та опікуєтесь питаннями гарячої води. Однак в Україні критично не вистачає притулків для жінок. Передивіться свої передвиборчі програми – чи не забули ви часом врахувати цей факт?», – питала кандидатів.

Місцеві вибори пройшли, голоси досі рахують, і невдовзі новообрані мери та місцеві депутати приступлять до роботи. І саме від них залежить, чи буде жінка, яку б'ють чи принижують, мати сміливість про це заявити та куди втекти. Коли жертва жвине з аб'юзером, це постійний стрес. А коли ще дитина вдома, жінка не може думати тверезо. Уявіть, як це страшно. Це жахливе приниження, опльований стан.

Відсутній людський облік, жінки побиті. У більшості випадків це стається через алкоголізм чоловіків. Вони п'ють і зривають-

Я пропоную не замикатися на жалості до себе. А якщо потрібно поридати, я тільки за. Адже сльози — це очищення, яке усім нам необхідно.

ся. Це пов'язано з рівнем життя і виховання.

І на питання, чому терпиш, кажуть: «Мама терпіла, бабця терпіла...». Це норма в маленьких містечках.

Стаються і страшні маніпуляції дітьми. Багато пар живуть без любові, зриваються один на одного і дуже страждають діти. Є дівчатка, згвалтовані своїми вітчимами, дядьками, братами. Їм найскладніше. Бо довести це вкрай важко. Кудись іти розповідати соромно, бо в більшості випадків їм не вірить сама мама.

До того ж, багато кривдників ще вміють бити так, щоб не було синців і гематом. Тоді жінка не може зняти побої. Зрештою, її самооцінка множиться на нуль. Кривдник робить з жертви безпомічну істоту.

Довелося чути від однієї жінки, яка переховувалася в притулку з чотирма дітьми – від грудної до 4-річної дитинки – що чоловік запирав її у ванній з дітьми, не давав питної води. Звинувачував, що «народжала дітей», а він з релігійних причин не хотів контрацептивами користуватися. Коли розказуєш ці приклади, хочеться часом додати, що я не обдовбалась. Є абсурдні, страшні випадки, які мозок адекватної сучасної людини не може усвідомити. А потім бачиш статистику, що більше 50% жінок повертаються до кривдника! І це вже питання до виховання і ментальності української жінки. Коли занурююся у це глибоко, іноді здається, що це замкнене коло.

Як врятуватись? Спочатку – бігти. І от для цього потрібен шелтер! (притулок – Ред.) Шелтери для мене – єдиний зрозумілий алгоритм того, що жінка може видихнути і подумати.

З 2017 року фонд, а я як амбасадор з 2018 року – працюємо, аби відкривати шелтери (притулки – Ред.) по всій Україні. Це житлові приміщення, адресу яких знає тільки поліція і соцслужби, щоб жінку з дітьми не знайшов кривдник.

Жінка може бути там від місяця до шести – залежно від складності її ситуації. Точно скажу, що за місяць, якщо тобі надають серйозну професійну психологічну допомогу, якщо психолог щодня з тобою працює, ти можеш взяти себе в руки, оговтатися і зрозуміти, хто може тобі допомогти: родина, друзі, куми, брати, сестри, сусіди.

Якщо нічого цього немає, можна знайти роботу, хоч якусь: нянею, наприклад. Можна за три місяці закінчити курси манікюру, педикюру, масажу, догляду за рослинами. Зараз є уже 10 шелтерів. Це вау, бо раніше їх взагалі не було, але для країни цього дуже мало. Я зустрічаюся з жінками, які пройшли через шелтер. Багато з них почали робити щось зі своєю ситуацією: заховалися в батьків, подали на розлучення, почали збирати довідки, знімати побої, не боятися, що скажуть люди.

Дівчата кар'єри почали будувати: виробляти кондитерку, відкрили квіткову крамницю, шиють, мотають, валяють, продають через Instagram. Є випадки, коли дівчата познайомилися в шелтері, об'єнали зусилля і відкрили магазин випічки, наприклад.

Цьогоріч шелтери заповнюються швидше, ніж у попередні роки. Бачимо, що збільшилася кількість дзвінків про домашнє насильство.

Влада каже, що це збільшення випадків. Але я думаю, що це збільшення не насильства, а віри. Жінки починають вірити, що їм можуть допомогти, бо ми постійно говоримо про домашнє насильство. Є закон, і при правильній боротьбі можна добитися того, що насильника покарають.

Були дівчата, які втікали з родин через насильство, ховалися на вулицях. Поліція їх підбирала і з людських емоцій привозила до притулків. Тому дуже багато залежить від людського фактору. І ще дуже багато залежить від самих жінок, які не пишуть заяв, бо не вірять ні поліції, ні тому, що їм можуть допомогти. Тому ідеально, якщо місто допомагає покроково і в шелтері жінка отримує юридичну консультацію. Бачила таке у Львові і на Сході, де багато дівчат переховуються від чоловіків, які повернулися з АТО і в яких страшний ПТРС.

З 2020 року всі шелтери перейшли у розпорядження міських рад. У нас – децентралізація. У вересні з'явився указ Президента, що на всіх рівнях влади проблема домашнього насильства має стояти в ряду з основними соціальними проблемами. Я їздила містами і бачила передвиборчу гонку, голова йшла обертом від кількості облич на білбордах. Усміхнені обиччя обіцяли

щось нове, але ніхто не казав про домашнє насильство, що не вистачає притулку для постраждалих. Тоді я увімкнула камеру і записала звернення. Зараз новообрані політики на місцях всядуться по свої кріслах і почнуть планувати роботу.

Тому тепер, коли вже не треба доводити, що проблема домашнього насильства існує, буду переформатовувати свою роботу, щоб працювати саме з містами. Буду спонукати їх не ховати цю тему в глухий кут, звідки ми її роками діставали. Маю прекрасні приклади існуючих шелтерів, об'їхала всі притулки в Україні.

Знаю, яким має бути ідеальний алгоритм роботи. Це об'єднана праця усіх департаментів соціальної безпеки: поліції, соцслужб з мобільними бригадами, а також кошти, які виділяє місто, щоб все вищезазначене працювало, включаючи притулки.

Шелтер зазвичай – будівля, яку надає місто. Вона може бути муніципальна – старенькі садочки чи школи, виведені з експлуатації, наприклад. Там роблять простий ремонт. Усі притулки витглядають як тризірковий чистий хостел. І далі вже з жінками працюють фахівці. Це не про великі гроші, а про систему праці. Бачила її у Харкові, Кривому Розі, Вінниці.

Я б на місті мерів створювала департамент соціальної роботи – контролюючий орган при мерії. Він має займатися тим, що «подружить» усіх – поліцію, соцслужби, медичну сферу. Бо щоб жінка зі своєї квартири, де зазнала насильства, і потім потрапила в притулок, це ціла купа служб.

Поліція не може просто взяти жінку і привезти в притулок. Перед тим має бути медобстеження. У Дніпрі, наприклад міськрада домовилася з лікарнею, і там 24/7 будь-яку жінку може оглянути лікар, щоб її допустили до притулку.

Соцслужби теж має контролювати місто. Наприклад, жінка не пише заяву на кривдника і поліція безпомічна. Тоді соцслужба може приходити до них додому щодня чи кожні 2-3 дні, щоб жінка таки осміліла написати заяву.

MONATIK

Дмитро Сергійович Монатік народився в середньозабезпеченій родині. Батько на час його народження займався різною діяльністю: від збору моторів для літаків на одному із заводів, до виробництва поролону на іншому. Усе це доводилося робити йому для того, щоб прогодувати родину. Мама в той час працювала в міськвиконкомі - секретарем. На даний момент, батьки є підприємцями, та мають невеликий бізнес.

Одного разу, коли Дмитро навчався у 8 класі, він побачив, як у центрі міста хлопці танцювали брейк-данс і, не дивлячись на те, що він був м'яко кажучи вгодованим хлопчиною, для себе вирішив, що опанує танець і стане найкращим у ньому! Так і сталося! У складі Луцького брейк-данс колективу «DBS Екіпаж» Дмитро упродовж 4х років не раз доводив, не тільки рідного міста, але і всій країні, що він один із кращих танцюристів у цьому стилі й не тільки на території України. Але танці ніколи не були єдиним захопленням талановитого хлопця. Це передалося йому генетично, оскільки один із його дідусів, не дивлячись на те, що був глухонімым, був талановитим спортсменом, танцюристом і військовослужбовцем. Другий дідусь був музикантом, професійно грав на баяні й дуже гарно співав.

У 2003 році Дмитро вступив у Міжрегіональну академію управління персоналу, на юридичний факультет і у вільний від занять час займався музикою й танцями. Закінчивши університет, він здобув спеціальність юриста. Але на відміну від своїх ровесників не хотів зосереджуватися лише на одній діяльності. Він завжди прагнув до всебічного розвитку. Дмитро гарно вмів малювати, знімав і монтував різні відео про стилі свого життя і своїх друзів, і звичайно ж, писав пісні. Це не могло залишити байдужими жодну дівчину, але хлопець віддав перевагу лише одній.

Це й було його першим коханням. Перші переживання, перші ще незнайомі відчуття й емоції. Це любов неповторна, сильна й у більшості випадків, що приносить чимало болю, розпачу, а часом, навіть і зраду. І коли це трапляється, починаєш розуміти, наскільки нелегко побудувати хороші відносини, особливо після зради коханої людини і скільки ще належить дізнатися, щоб

впевнитись у собі і стати по-справжньому щасливим. Усе це довелося пережити Дмитру на особистому досвіді.

За волею долі, у 2008 році проходили кастинги «Фабрики зірок-2», на Новому каналі. Дмитру до фіналу залишився лише один крок, але здається не доля була потрапити йому на цей проект, але продюсер «Фабрики зірок-2», Наталя Могилевська все таки побачила в ньому талант, і сказала, що просто так не відпустить. Не дивлячись на те, що на сам проект Дмитро не потрапив, але все ж роботою в балеті Наталії Могилевської під час її концертної програми «Real O» - був забезпечений. Це й послугувало остаточною краплею в прийнятті рішення про переїзд до столиці.

У цей період, не зважаючи увагу на розбите серце, нелегкий період становлення провінційного хлопця в столиці, було написано безліч геніальних пісень. І він відчував себе щасливим, адже з цього моменту починалася зовсім нова сторінка його життя.

Столиця - місто величезних можливостей, але всі ці можливості треба зловити і використовувати на всі 100%. Адже там ніхто тебе не чекає й не подає тобі все готове. Це зараз він розуміє, що переїхавши необхідно було викинути з голови всі свої захмарні мрії - відразу досягти запаморочливого успіху, необхідно рухатися потроху, але стабільно, і в правильному напрямку. А тоді він зіткнувся з тим, що продюсери багато обіцяють, але допомагати не будуть. Особливо, якщо в країні оголосили про кризу. Ось і довелося відкласти трохи на потім свої мрії про велику сцену й починати працювати там, де платять гроші. Діма влаштовується на роботу адміністратором і викладачем танців у танцювальну школу «Turbo».

І тепер кожен раз коли в нього питають поради про те, як переїхати й утриматися в Києві він завжди радить, що найголовніше - це поставити собі мету, набратися терпіння, не падати духом перед першими ж труднощами, ну і, звичайно ж, не дивлячись ні на що треба бути дуже працьовитим, цілеспрямованим і позитивною людиною. У ті нелегкі для нього часи він жив згідно з девізом: «Роби все, що у твоїх силах, а буде, як має бути». Але працюючи в школі танцю адміністратором, Дмитро оста-

Необхідно рухатися потроху, але стабільно, і в правильному напрямку.

Найголовніше - це поставити собі мету, набратися терпіння, не падати духом перед першими ж труднощами, ну і, звичайно ж, не дивлячись ні на що треба бути дуже працьовитим, цілеспрямованим і позитивною людиною.

Моє головне досягнення в житті - це сім'я.

У своїх дітей я нічого не навчився, поки вони вчать мене.

точно розуміє, що всі види офісної роботи - це не для нього. Але й у цій роботі він знаходив свої переваги! Оскільки з волі випадку, саме в цій школі викладали найкращі хореографи Києва і це було найкращою практикою для нього - так би мовити «візуальне накопичення корисної інформації». Тренуватися поруч із ними він не міг, тому єдине, що залишалася - спостерігати з боку за їхніми тренуваннями, класами акторської майстерності і сцен мови, для того, щоб після закінчення роботи, коли школа ставала зовсім порожньою він зміг вдосталь тренуватися і запам'ятовувати все, що зумів побачити за день. Усі ці нічні заняття з саморозвитку не пройшли дарма. Дмитро остаточно вирішує для себе пов'язати майбутнє зі сценою. Тому він ще більш посилено пише матеріал, збирає музичний колектив «Monatique», У складі якого вони навіть дали 2 живих концерти в рідному місті Дмитра. Класичне поєднання фортепіано, акустичної гітари, барабана з проникливим глибоким вокалом і романтичними текстами вмиг знайшли свого слухача.

Але за своїм характером йому не властиво займатися лише однією справою, тому Дмитро проходить кастинг у балет «Д'мистецтва». Упродовж 2-х років разом із хлопцями переживає масу творчих подій: в 2010 році спектакль «Дівчинка з сірниками», постановником якого був Микола Бойченко, керівник балету. Літо 2010, 2011 років - у складі балету «Д'мистецтва», Дмитро є учасником офіційного балету «Республіки Казантип».

2010. Взагалі рік був дуже продуктивним для нього. Адже це рік його перших спроб, хоч і епізодичних, але все ж у телесеріалі «Мухтар». Так само Дмитро став учасником шоу «Танцюють всі-3», яке проходить на телеканалі СТБ. Він зумів довести суворим, але справедливим членам журі, що вміє танцювати. Відбіркові тури даного проекту проходили у всіх великих містах України, де журі з тисяч претендентів вибирали 100 кращих танцюристів. Потім ці щасливчики вирушили до Ялти, де упродовж тижня працювали з кращими зарубіжними й українськими хореографами. У результаті виснажливих тренувань і жорсткої боротьби за місце у фіналі з 100 учасників Дмитро потрапив у 30 кращих танцюристів країни. Але те, що він не потрапив до 20 найкра-

щих, абсолютно не засмутило хлопця, адже він відразу ж взявся за проходження кастингів найпопулярнішого у світі вокального талант-шоу «Х-фактор». Телеканал СТБ надавав унікальну можливість кожному бажаючому прийти й довести всій країні, що він вміє співати. Серед численних претендентів журі обирало 100 осіб, які продовжували боротьбу в наступному турі - тренувальному таборі. За декілька днів учасникам давали можливість розкрити свій творчий талант, виконавши запропоновані їм пісні, на підготовку яких у них мінімум часу. Дмитро успішно пройшов це нелегке випробування, і його чекав останній відбірковий тур, де зміг довести суддям, що саме він гідний бути в їхній команді й заслуговує звання кращого виконавця країни. Дмитро пройшов усі ці випробування і довів усім, що він вміє співати. Не звертаючи уваги на те, що його поставили співати в дуеті з Іваном Сафаровим, він зумів запам'ятися глядачам і як сольний виконавець.

Після участі в проекті «Х-Фактор», Дмитро ще з більшою ретельністю й цілеспрямованістю почав роботу над свласним проектом, але водночас активно брав участь у різних проектах, таких як «Танці з зірками», «Смішні люди», «Паралельний світ», «Моя правда», «Неймовірні історії кохання» на телеканалі СТБ, так само брав участь у зйомках шоу на телеканалі К1 «Великий Брат» і зйомках телесеріалу на телеканалі ТЕТ «Щоденники темного».

Вже з 2016-го року Монатік активно гастролює не тільки Україною, але і Росією, де несподівано набуває величезну популярність. Але через складні політичні відносини між нашими країнами в лютому 2017 він виявився замішаним у скандалі у зв'язку зі своїми російськими концертами. Тоді Служба Безпеки України заборонила йому гастролювати сусідньою країною. Монатік прийняв рішення не виступати у РФ – скасував усі концерти, незважаючи на щільний розклад і на те, що всі квитки на них вже були розпродані. Цей скандал Діма в пресі коментує стримано, обмежуючись лише тим, що відвідування Росії найближчим часом не входить в його плани. Так він заявив, торкнувшись цієї теми тільки один раз у квітні 2018-го року в ін-

Людині, у якого нічого не виходить, я б порадив спробувати ще раз і переконатися в тому, що це дійсно те, чого він хоче.

терв'ю прогресивному російському виданню «Медуза». Але гастролювати можна не тільки в Росії – уже в 2017 році Монатік зі своїм колективом побував в турне з гастролями в Канаді і США з концертом «Vitamin B». «Хочу високих, я хочу ударних», – наспівує практично весь світ!

Зараз Дмитро вже другий сезон поспіль є членом журі в надпопулярному телешоу від каналу «1+1» – «Танці з зірками». Він здобув там собі славу найкращого судді, який заохочує будь-які креативні експерименти учасників і лояльно ставиться до їхніх танцювальних помилок.

А також Монатік паралельно веде роботу над своїм новим альбомом, який представить публіці на початку 2019-го року. Його остання робота, яку ми побачили на сьогодні – кліп на один із синглів майбутнього альбому під назвою «То, от чего без ума». Вже було зазначено, що цей відеоряд відрізняється від того, що раніше знімав Діма. Це не просто кліп, а маленьке кіно із сюжетом, що нагадує бойовики родом з тепер вже легендарних 90-х.

З огляду на щільний графік, який розписаний у Діми Монатіка ледь не погодинно, співак рідко знаходить час для посиденьок з диктофоном. Сьогодні артист знову в роз'їздах, що правда, цього разу він таки зумів відповісти на кілька запитань.

Як часто Монатік повертається до рідного Луцька, чому співає частіше російською мовою і до чийх талантів проявляє особливу увагу. Відродження української музичної премії «Золота Жар-птиця», чи правда, що незабаром Україна почує спільний хіт співака з Павлом Зібровим і який же з культових луцьких барів крутіший - «Майдан» чи «Кораблик».

Як враження? Ходили чутки, що ви також запишіть спільний хіт з Павлом Зібровим, наскільки вони правдиві?

Величезна честь виступати з легендарної душею української пісні на одній сцені. Я захоплююся цією неймовірною жінкою, наскільки сильна її любов до життя, як же здорово залишатися молодою душею. Коллаборація - це дуже важливий аспект в житті творців, і чим більше вона незвичайна і несподівана, тим більше цікаві ідеї народжуються. Що стосується Павла Зіброва, ми не один раз про це спілкувалися і цілком можливо, що це

якось станеться. Важлива пісня.

Який головний подарунок отримали до дня народження?

Чим старше стаєш, тим час швидше біжить, і коштує більше. Саме тому вдячний всім колегам, друзям, прекрасним підопічним проекту «Голос. Діти», 4 тис. глядачів ДК «Україна» за настільки щирі вітання. Я був дуже приємно вражений.

У той день в ЗМІ можна було зустріти багато матеріалів на зразок «Як простий хлопець з Луцька підкорив Україну». На перших порах у вас було якесь уявлення про майбутнє? Всього ви досягли сьогодні чи, можливо, є цілі, до яких ще наполегливо рухаєтесь?

Все вірно, я дійсно простий хлопець родом з міста Луцьк, який мріяв стати артистом. Для цього я сильно вірив і дуже багато працював, з повагою завжди ставився до оточуючих і переконаний, що найголовніше - в будь-якій ситуації залишатися людиною, щоб не відбувалося. Я переконаний, що краще все попереду, ще стільки всього не досягнуто, ще стільки всього не створено, багато чого не написано, що не знято. Загалом, ще працювати, не покладаючи рук.

Часто буваєте вдома? Напевно в рідному місті у вас залишилися приятелі, спогади. Чи підтримуєте стосунки?

У Луцьку буваю дуже рідко, не дивлячись на те, що там живе моя мама, бабуся і багато друзів дитинства. Але вони вже частіше приїжджають до мене в Київ, тому періодично бачимося.

Найяскравіший спогад юності з Луцька.

Найяскравішим спогадом є перше знайомство з брейк-дансом. Мені було 12 і я побачив, як круто хлопці танцювали брейк-данс в парку на шматку ДВП. Цей момент перевернув моє життя з ніг на голову в буквальному сенсі цього слова. Саме з цього періоду я почав особливо мріяти про сцену і прагнути бути артистом.

У мережі вам часто нагадують, що ви з Луцька, але говорите і співаєте частіше російською, ніж українською. Питання без бажання вас підчепити, просто цікаво, чому російська? Вам простіше писати цією мовою?

Ви знаєте, з дитинства в моїй родині завжди говорили на

Чим старше стаєш, тим час швидше біжить, і коштує більше.

Я дійсно простий хлопець родом з міста Луцьк, який мріяв стати артистом. Для цього я сильно вірив і дуже багато працював, з повагою завжди ставився до оточуючих і переконаний, що найголовніше - в будь-якій ситуації залишатися людиною, щоб не відбувалося.

Коллаборація - це дуже важливий аспект в житті творців, і чим більше вона незвичайна і несподівана, тим більше цікаві ідеї народжуються.

двох мовах. І так завжди я з легкістю спілкуюся і українською, і російською мовами. З більшою ретельністю зараз розвиваю англійську і щиро вважаю, що чим більше мов знає людина, тим краще. Молюся я українською, а пишу - тією, на якій приходить натхнення.

Наскільки для вас в цілому важливим є питання мови? Вдома, з дітьми ви також спілкуєтеся російською?

Для мене важливі вчинки і людяність, так як будь-якою мовою можна «ранити» і будь-якою «підняти».

Вас часто звать «зіркою першого ешелону» в Україні. Погодьтеся з таким твердженням?

Вдячний за таку оцінку нашої праці. Ми дійсно багато працюємо, кожного разу змагаємося самі з собою. Намагаємося привнести щось нове в голову. Думок про ешелони не допускаємо.

Чи є сьогодні в Україні артист, за яким спостерігаєте, затамувавши подих?

Я завжди з цікавістю спостерігаю за роботою колег і пишаюся тим, як розвивається український шоу-бізнес.

Що спонукало вас на написання віршів, з якими ви виступили на премії YUNA-2018?

Я завжди чесний зі своїм слухачем. Це був крик душі - те, що накопичилося всередині і те, що я хотів би залишити «моїм» після себе.

За відчуттями це виступ відрізнялося від звичних, де ви співаєте і танцюєте?

Звичайно! Я в раз 30 більше переживав, адже виходиш в абсолютно новому амплау.

Що думаєте про відродження української музичної премії «Золота Жар-птиця»?

Прекрасно, що традиції повертаються, а українська пісня розвивається. З великим задоволенням в дитинстві дивився «Золоту Жар-птицю», а тепер маю честь виступати на ній.

Як вважаєте, чи матиме премія істотний вплив і чи стане поштовхом для молодих артистів, як це було раніше?

Звичайно, це великий мотиватор. Я переконаний, що якщо люди до всього того, що відбувається в своєму житті відносять-

ся, як до можливості отримати нові знання, новий досвід і максимально вимогливі до себе (тим більше коли дається така можливість від телеканалу М2), участь в подібних преміях завжди служить гарним трампліном.

Кого з молодих українських виконавців могли б відзначити?

Я впевнений, що зовсім скоро багато випускників проекту «Голос. Діти» покажуть новий музичний рівень. Я знаю, про що говорю не з чуток - особисто працював з ними. Також підрастають «DSide Band». Дуже імпонують «Open kids», «KAZKA», «LAUD», «Ingrid». Наша країна обдарована талановитими людьми сповна.

Наскільки чесний український шоу-бізнес? Чи готові сьогодні в Україні братися за розкрутку талановитого, але бідного артиста?

Я активно придивляюся до талановитих людей, яким зможу бути корисний. І матеріальна складова в цьому питанні - не важлива. Тільки талант і працьовитість.

Молюся я українською, а пишу - тією, на якій приходить натхнення.

Для мене важливі вчинки і людяність, так як будь-якою мовою можна «ранити» і будь-якою «підняти».

Ксенія Мішина

Ксенія Мішина народилася 18 червня 1989 року в Севастополі. Після закінчення школи перебралася до Києва, вступила до ВНЗ на економічний факультет. Але швидко зрозуміла, що це не її покликання. Вона залишила ВНЗ і повернулася в своє рідне Севастополь. Працювала в агентстві нерухомості, офіціанткою, виступала в дитячому театрі, працювала аніматором. Нарешті, вирішила стати професійною актрисою. У 2015 році закінчила Київський Національний університет театру, кіно і телебачення ім. Карпенко-Карого, акторський факультет, майстерня Д.М. Богомазова. Далі стала актрисою Київського академічного Молодого театру. З 2014 року знімається в кіно, дебютувавши у фільмі «Розпечений периметр».

У 2019 виконала головну роль в українському сімейному фільмі «Підкидьок» режисера Дмитра Матова. Її героїня - красуня Рита Одинцова, яка готується вийти заміж за багатого успішного хірурга Андрія Донина. Однак в їх плани втручається підкинута під двері маленька дівчинка Аля. Успішною стала робота в популярному проекті «Фортечна», в якому Ксенія зіграла поміщицю Лідію Шефер - ефектну красуню з дуже жорстким характером.

У листопаді 2019 року Ксенія Мішина стала переможницею популярного українського телешоу «Танці з зірками», де виступала в парі з танцюристом Євгеном Котом. У фіналі проекту Мішиной вдалося обійти актрису Вікторію Булітко і гімнастку Ганну Різатдінова. Ксенія з самого початку шоу була в числі головних претенденток на перемогу - її виступу були незмінно яскравими і чуттєвими, хоча судді і відзначали, що їй бракує техніки. Однак Ксенії нерідко вдавалося витягувати номери за рахунок емоцій і блискучою акторської гри - кожен танець вона перетворювала в театральну міні-сценку.

У 22 роки, будучи студенткою, народила сина Платона. За словами Ксенії, батьком дитини був одружений чоловік, від нього вона пішла ще під час вагітності. Тому син свого батька не знає. Як розповідала актриса, з тих пір вона утримується від романів з чоловіками, які перебувають у шлюбі: «Нічого хорошого, це ні до чого не привело. Я не перестаю себе звинувачувати за це».

Ні чистоти там. Я на цей крок ніколи не піду». Виховувати сина Ксенії допомагають батьки, які живуть в Криму.

Ксеніє, як ти відреагувала, отримавши пропозицію стати Холостячкою? Чи довго думала, перш ніж погодилася?

Дуже цікава сталася зі мною історія. Минулого року знайомий інтерв'юер назвав мене «завидною холостячкою». Тоді ми з цього посміялися. Через якийсь час мені подзвонили з телеканалу СТБ і запропонували стати головною героїнею проєкту «Холостячка».

Були, звичайно, сумніви, але вони завжди є, коли потрібно ухвалювати важливі рішення. До того ж проєкт формату романтичного реаліті — це дуже серйозний крок. Проте в певний момент я подумала: «Чому ні? Чому я повинна від цього відмовлятися?» Це унікальний шанс зустріти свою людину. І я дуже вірю в позитивний результат.

Що стало вирішальним фактором?

Кастинг. Я вдячна каналу СТБ, що вони заздалегідь оголосили моє ім'я, щоб у мене був реальний шанс побудувати стосунки саме з тими претендентами, які від початку зацікавлені в мені. На кастинг прийдуть чоловіки, яким цікава саме я. Це стало важливим фактором, завдяки якому я сказала «так» на пропозицію стати Холостячкою.

Як до твого рішення поставилися твої батьки?

Батьки поставилися з цікавістю, але порадили самостійно ухвалювати рішення. Все-таки це моє життя.

А друзі?

Вони впевнені, що це буде дуже цікава пригода. Обов'язково дивитимуться і мене підтримуватимуть.

Як до того, що ти братимеш участь у проєкті, поставився твій син Платон?

Він приймає це як належне. «У мами буде проєкт? Добре». До того ж він дуже поважає мою професію і також відчуває до неї великий інтерес. Платон в курсі, що я братиму участь у такому проєкті. Але конкретно про нюанси і концепції я не розповідала. Ти справді віриш, що зможеш закохатися на проєкті?

Так. Чому ні? Я довго над цим думала і допускаю, що так воно й буде. Камери присутні щодня в моєму житті, незалежно

від формату проєкту. І я не хочу собі в голові формувати рамки. Це моє життя. Я можу зустріти свою людину де завгодно. І хочу пройти цей період життя щиро і відкрито, з вірою в те, що все закінчиться максимально успішно.

«Холостячка» — це крута подорож, але, звичайно, у мене є невеликий страх. Багато думок, як позитивних, так і не дуже. Та це нормально перед кроком у невідомість. Я раніше не брала участі в романтичних реаліті, але вірю і налаштовую себе на найкращий результат.

Упевнена, всі навколо вважають, що в такої дівчини, як Ксенія Мішина, відбою від чоловіків немає. Чи це не так?

Більшу частину свого життя я присвячую роботі. Часто мені не вистачає часу на себе, а тим більш, на подібні завдання — з кимось познайомитися. Тому сказати, що в моєму житті присутня величезна кількість чоловіків і в мене немає від них відбою, не можу ніяк. Я живу, працюю і впевнена, що зустріти людину можна всюди. А якщо мені зараз пропонують для цього спеціальну платформу, то чому відмовлятися?

Цікаво дослідити себе, свої бажання, пріоритети та поведінку у виборі чоловіка. Навчитися відчувати, хто і що подобається, і спробувати розібратися в чоловічій психології. Цей час на проєкті буде відведено спеціально для мене і моїх запитань. І це дуже класно. Зізнайся: якого чоловіка ти мрієш зустріти на проєкті?

Свого. Мене часто запитують, яким він повинен бути. Так, у мене є пріоритети у виборі чоловіка, як і в кожній жінки. Але передовсім свого чоловіка потрібно відчути.

Я йду вивчати в цьому проєкті і себе в тому числі. Можу назвати купу стереотипних якостей характеру: розумний, красивий, відповідальний, люблячий. Це все зрозуміло. Але він просто повинен бути максимально Твоїм, ніби завершальною частиною тебе. І, звичайно, такого чоловіка треба заслужити.

Коли закінчилися попередні стосунки? Чому?

Досвід виявився не дуже хорошим. Усе закінчилося десь рік тому. Більшою мірою там був присутній обман. Думаю, кожна жінка стикалася в житті з подібним, але знову ж таки: це досвід. Для того, щоб зустріти свого чоловіка, потрібно багато чого

Можу назвати купу стереотипних якостей характеру: розумний, красивий, відповідальний, люблячий. Це все зрозуміло. Але він просто повинен бути максимально Твоїм, ніби завершальною частиною тебе.

Сумніви, завжди є, коли потрібно ухвалювати важливі рішення.

пройти і зрозуміти, відчуті і знайти розуміння того, яким він повинен бути. Це як кризь терни...

Що не приймаєш у стосунках?

Боягузтво, аб'юз і обман. Мені важливо, щоб чоловік умів ухвалювати рішення і відповідати за них. Цілеспрямованість, самовладання, спокій також дуже важливі. У мене дуже емоційний темперамент і робота. Хочеться, щоб поруч була людина, яка створюватиме відчуття безпеки і спокою.

Мені здається, зустрічаючи такого чоловіка, зовсім перестаєш боятися своїх невдач і помилок. Починаєш до цього ставитися по-іншому, по-філософськи, приймаючи всі негативні моменти і перетворюючи їх на позитивні. Дуже важливо, щоб була поруч людина, яка не давала би тобі зійти з рейок.

Як робота впливає на особисте життя?

Далеко не всі чоловіки розуміють професії, подібні на мою. Поцілунки, тривалі зйомки, щільний графік. Перш за все ключем до взаєморозуміння є усвідомленість, прийняття і відповідальність вибору. Побудова щирих добрих стосунків — величезна робота двох людей і взаємна самовіддача. Взаємоповага — дуже тонка грань, яку кожен повинен підтримувати.

Коли була на побаченні востаннє?

Ідеальне побачення для тебе...

Ідеальне для мене побачення — побачення з людиною, яка мені подобається. Це не залежить від місця і часу. Просто поруч чоловік, який мене надихає і притягує. Можна і на лавці з морозивом (усміхається).

Найкраще побачення у твоєму житті...

Чогось неординарного не було. Думаю, все попереду. Перше побачення у чоловіків і жінок завжди акуратне. Навряд чи чоловік повезе тебе стрибати з парашутом або кататися на повітряній кулі. Це просто знайомство, розмова. А далі вже вступають у силу фантазія і вчинки, що ведуть до розвитку стосунків.

Після складного розставання з батьком Платона не розчарувалась у стосунках, чоловіках, шлюбі?

Абсолютно нічого такого не було. Я прожила цей період, не замислюючись і не аналізуючи. Звичайно, було важко, і я зіт-

кнулася з купою матеріальних труднощів. Я себе особливо не грузила, та й часу на це не було. Мабуть, тому що це було усвідомленим рішенням і чітким розумінням, що з цією людиною нічого не вийде.

Могла б пов'язати своє життя з іноземцем?

У мене немає упереджень стосовно мови чи національності.

Як ставишся до різниці у віці? Могла б закохатися в чоловіка набагато молодшого / старшого?

І таких упереджень у мене немає. Я допускаю в житті різні варіанти і не осуджую вибір інших людей. Впевнена, що за великої різниці можуть бути чудові стосунки.

Ти ревнива?

Якщо є вагомий аргумент для моїх ревнощів, то так. Я завжди дуже серйозно ставлюся.

Якби це була відома людина, у якої багато прихильниць...

Без проблем. До такого я спокійно ставлюся, оскільки розумію, кого я вибираю. Але якщо мені буде некомфортно, здається, що це переходить усі межі і порушує наші особисті стосунки, то я задумаюся. Відданість повинна бути завжди.

Були стосунки з акторами?

Не було.

Як ставишся до службових романів?

Нормально. Це може бути. Але досі такого досвіду в мене не було.

Для тебе важливе фінансове становище чоловіка?

Я не люблю рахувати чужі гроші. Звичайно, всі ми розуміємо, живучи в матеріальному світі, що стабільне фінансове становище — це важливий аспект щасливого життя. Ми виховуємо себе, своїх дітей, задовольняємо потреби тощо. Але я знаю, що в кожній людини в житті можуть бути різні періоди, і це не означає, що чоловік невдаха або альфонс.

Головне бачити в своєму чоловікові перспективу, прагнення до розвитку і разом досягати поставлених цілей.

Знайомила своїх чоловіків з Платоном? Він швидко сходиться з людьми?

Був такий досвід. Платон у мене дуже доброзичливий, відкри-

Головне бачити в своєму чоловікові перспективу, прагнення до розвитку і разом досягати поставлених цілей.

У мене дуже емоційний темперамент і робота. Хочеться, щоб поруч була людина, яка створюватиме відчуття безпеки і спокою.

тий хлопець, не відчуває жодних труднощів у спілкуванні, тому негативних моментів ніколи не виникало. Як і ревнощів. До того ж він дуже любить спілкуватися з чоловіками. Особливо з тими, хто справді може його чогось навчити і щиро ставиться. Діти все відчувають.

Каже, щоб ходила на побачення?

Нещодавно сказав, що хоче братика або сестричку. Але краще братика. Я кажу: «Платоне, треба ж знайти чоловіка, щоб створити сім'ю, і тоді вже народити тобі братика або сестричку». А він мені: «Мамо, підійди до вікна. Подивися, скільки там чоловіків! Вибери, познайомся і зробить». У нього все дуже легко і просто (сміється).

Хочеш ще дітей?

Так, звісно. Дуже хотіла б дівчинку, щоб зрозуміти і відчути відмінності у вихованні.

Могла б побудувати стосунки з чоловіком, у якого є дитина?

Безперечно. Дуже люблю дітей. У мене немає жодних упереджень стосовно минулого чоловіка. Класно, коли він уже має за спиною сімейний досвід. Абсолютно не відчуваю негативних переживань через це. Головне, щоб спілкування з колишніми жінками і дружинами не переходило якісь рамки.

Тобі легко закохуватися?

Не можу сказати, що я легко закохуюсь. Були моменти, коли почуття виникали через якийсь час, не з першого погляду. Впевнена, якщо чоловік захоче, він може підкорити будь-яку жінку своїми вчинками. Ми дуже чутливі.

Олександр Педан

Олександр мріяв стати актором з дитинства, у школі він був учасником художньої самодіяльності. Завершив театральне відділення Хмельницької школи мистецтв. 13 років займався українським танцем, оскільки батько був хореографом Ансамблю українського танцю.

Дев'ять років Олександр присвятив КВК. У 16 він став учасником команди Хмельницького національного університету. Взяв участь у турнірах Асоціації КВН України у складі команд «Стильний вітер» і «ТМ-TV». Грав за телевізійну команду Вищої української ліги КВК «Три товстуні», основну частину якої склали досвідчені гравці. Прийшовши в команду як танцюрист, Педан швидко увійшов до числа лідерів, став активним учасником творчого процесу — писав тексти, ставив номери. Взяв участь у ряді міжнародних фестивалів Клубу (Сочі, Юрмала). 2006-го Олександр став ведучим Comedy Club UA, а також учасником щотижневих вечірок клубу і телеверсій. Яскравий індивідуальний образ конферансьє подарував йому творчий псевдонім — Олександр «Ангел» Педан.

У 2008-му Педан став одним з ведучих ранкового шоу «Підйом» на Новому каналі у партнерстві з Фреймут та Притулою. Цю трійцю ведучих називають однією з найуспішніших за весь час існування ранкового шоу на Новому каналі. Разом з Ольгою і Сергієм Олександр вів «Підйом» до травня 2011 року.

2008 року веде шоу «Україна сльозам не вірить» з Марією Єфросініною та Сергієм Притулою. 2010-2011 роки — став учасником шоу «Зроби мені смішно» з Сергієм Притулою, Марією Єфросініною, Дмитром Коляденком, Андрієм Доманським, Анастасією Касіловою і Сергієм Кузіним.

2010-2011 роки — став суддею шоу «Співай, якщо зможеш» з ведучими Сергієм Притулою та Марією Єфросініною. 2011 — став ведучим екстремального шоу «Я — Герой!» із Сергієм Притулою та чемпіонкою світу зі спортивної гімнастики Лілією Подкопаєвою. Цього ж року Олександр стає ведучим шоу «Інтуїція» — свого першого сольного проекту на Новому каналі.

Березень-червень 2012 року — веде шоу «Пакуй валізи». Березень 2012 року — Олександр стає суддею в шоу «Хто зверху?».

Ведучі проекту Ольга Фреймут та Сергій Притула жартома називають Педана «голос зверху», «верховний суддя», бо Олександра немає в кадрі і глядачі чують тільки його голос.

Літо 2012 року — разом з Фреймут та Притулою веде шоу «Кабріоліто».

10 березня 2013 року на Новому каналі стартував інформаційно-розважальний вечірній проект «Педан-Притула Шоу». Педан став ведучим і креативним продюсером шоу разом із Сергієм Притулою. З 2014 року веде проект «Серця трьох», провівши три сезони цього шоу.

2014—2015 — ведучий у двох сезонах програми «Дешево і сердито». В шоу Олександр мав задачу з гумором шукати можливості економії у всіх сферах. У 2015 році став ведучим телепроекту «Дешево та сердито».

2016 року разом з Дмитром Танковичем був ведучим Національного відбору на Євробачення 2016, де перемогла Джамала. Восени 2016 року почав роботу над проектом «Зірки під гіпнозом».

Коли ми п'ятнадцять років тому здавали шкільні нормативи з човникового бігу й закидали на оцінку безліч разів баскетбольний м'яч у кільце, в прокат саме вийшов фільм «Досягни успіху» про дівчат-чирлідерок із Кірстен Данст у головній ролі. Звісно, більшість із нас уявляли себе на їхньому місці, вирізали з пакетів помпони, намагалися копіювати їхні танцювальні зв'язки. Врешті на цьому все й скінчилося. Втілити в життя нашу нереалізовану мрію дитинства стати чирлідерками відтепер мають можливість сучасні школярки. І не тільки цю. Півтора року тому шоумен Олександр Педан, знаний своїм захопленням екстремальними видами спорту, запустив волонтерський проект JuniorZ, покликаний зробити ненудною фізкультуру в школах і ввести нові види спорту в програму, серед яких, окрім чирлінгу, присутні петанк, хортинг, флорбол, бадмінтон, корфбол, регбі, сумо, фризбі, самбо та американський футбол.

Поштовхом для мене стало народження сина. Я часто бачив за кордоном, як маленькі дітки разом із татом займаються серфінгом: у них немає страху, вони катаються краще, ніж дорослі.

Я зрозумів, що хочу, аби мій син так само з дитинства мав змогу займатися різними видами спорту. Щоб йому було байдуже — брати до рук ключку, ракетку чи м'яча бучати.

Це неймовірно красива картина! Я зрозумів, що хочу, аби мій син так само з дитинства мав змогу займатися різними видами спорту. Щоб йому було байдуже — брати до рук ключку, ракетку чи м'яча буцати. Таким чином він буде «своїм» у будь-якій компанії. Звісно, я можу відвести його на різні спортивні гуртки, та чи вистачить у нього на все часу? Не факт. Крім цього, мало приємного в тому, щоби після школи їхати годину на гурток, а потім повертатися ще стільки ж часу назад. Дитина втомлюється й не отримує від цього задоволення. І я подумав: а чому б не займатися цим на уроках фізкультури?

Наразі дітям там нецікаво, мами пишуть їм підроблені довідки, особливо дівчаткам, аби ті нічого собі не пошкодили та не напружувалися.

Хлопці більш-менш бігають, але не всі, тому що в школі зятий учитель фізкультури займається нормативами і вчить дітей лазити по канату та стрибати через козла. Це проблема нашої освіти загалом і ми вирішили, як це можна змінити.

Я багато років особисто знаю спортивні федерації та їхніх представників, ми з ними легко знайшли спільну мову. Виявляється, вони теж хотіли зайти в школи, деякі навіть почали розписувати програми, але їх не пускали, оскільки для цього потрібен дозвіл з Міністерства освіти України. Отримати його складно через серйозну бюрократію. Президент федерації чирлідінгу Андрій Боляк сказав, що вже спілкувався з представниками відомства і знає, як правильно розписати й подати наш проект. А завдяки моїй упізнаваності нам легше було зайти до міністерства. Я почав головою розбивати стіни, стукати в двері. Через те, що нині якраз запроваджується нова українська школа, дозвіл нам дали досить легко.

Ми збираємо на майстер-клас усіх учителів обраного міста. Спочатку я викладаю їм теоретичну частину, потім ми ділимо їх на команди і вони проходять вісім видів спорту протягом трьох-чотирьох годин. Буває таке, що ми займаємо одночасно актову залу, спортзал та навіть хол. Це підтвердження того, що не потрібно якось спеціально переоснащувати шкільні спортивні зали. Після майстер-класу ми слухаємо фідбек від вчителів і

вони отримують сертифікати. Далі ми підписуємо меморандум із мером, який засвідчує підтримку руху JuniorZ і надання спортивного спорядження школам.

Після нашого від'їзду з учителями працюють представники федерацій видів спорту, що їх обрали фізкультурники. За кілька місяців ми приїжджаємо знову, збираємо дітей та проводимо для них спортивний фестиваль, де вони грають у нові ігри. Мотивуємо їх фотографіями з Педаном, подарунками школам. Вони аж пишуть від радості. За півгодини вже беруть ключку та грають у своє задоволення. Це показник того, наскільки легко запровадити нові види спорту в школах. Наприкінці ми організуємо матч зірок, у якому беруть участь діти, яких ми відібрали протягом фестивалю. У найближчому майбутньому хочемо ще організувати шкільні спортивні ліги, аби гравці всіх видів спорту збиралися разом, спілкувалися та грали.

У чому особливості кожного виду спорту, який ви впроваджуєте? Читала, що бадмінтон коригує зір, наприклад.

Так, це правда, адже під час гри ти периферичним зором стежиш за своїми колегами, водночас око зосереджене на маленькому волані, який постійно змінює напрямок.

У кількох країнах бадмінтон уже запроваджений у шкільні програми саме для покращення зору. Таким унікальним є кожний наш вид спорту.

Деякі з них не потребують навіть фізичної підготовки. Наприклад, гру в петанк придумав французький пенсіонер, у якого були проблеми з ногами. Потрібно просто кидати м'ячі та збирати їх. Під час гри діти все одно присідають, рухаються, але без кардіоавантажень, які заборонені людям із серцевими хворобами та зайвою вагою. Оскільки це легка гра, ми пропагуємо її навіть у дитячих садочках та молодших школах.

Наскільки я знаю, усі впроваджені вами види спорту при цьому — гендерно рівні.

Так, у них можуть грати й хлопчики, й дівчатка, причому в одній команді. Справа в тому, що той же футбол є травмонебезпечним: один із гравців може вибити м'яча з-під ніг іншого і хтось із них зазнає травм. У наших видах спорту вибивати

будь-що з рук заборонено правилами, всі ігри безконтактні. Наприклад, корфбол голландці придумали на початку двадцятого століття спеціально для того, аби об'єднати хлопців та дівчат на одному майданчику. Зараз вони активно грають у нього навіть сім'ями. Зазвичай грають чотири на чотири: у кожній команді двоє хлопчиків та дві дівчинки, обороняються хлопці проти хлопців, а дівчата проти дівчат. На відміну від баскетболу, вибивати м'яч не можна. Треба просто підняти руки.

Фризбі також безконтактний та гендерно рівний. У цю гру можуть грати від двох до семи людей, причому де завгодно: потрібно просто кидати фризбі та ловити його у певній зоні. Ще є флорбол. Його придумали шведські хокеїсти, які не мали чим зайнятися влітку. Вони ганяли м'яч ключками в спортивному залі, а коли їх почали звідти виганяти, бо ті псували підлогу, натягнули на ключки шкарпетки й продовжили грати. Так виник флорбол, який нині став спортом номер один у Швеції. Ключка, якою грають, важить триста грамів, м'яч — двадцять п'ять.

Таким легким спорядженням неможливо нікого травмувати. Крім того, тримати ключки вище колін є порушенням. І, звичайно, ними заборонено битися.

Усі вважають регбі небезпечним видом спорту, бо гравці штовхаються, вибивають одне одному зуби. Але є безконтактний регбі: гравцям вішають на пояс стрічки на липучках, і щоб отримати м'яч, необхідно зірвати стрічку з людини, яка з ним біжить. В одній команді зазвичай грають троє або четверо хлопчиків та одна дівчинка. Слово «регбі» тільки звучить страшно.

Також є чирлідінг. У США цей вид спорту був запроваджений хлопцями, які виступали групою підтримки своїх спортивних команд. Коли почалася війна у В'єтнамі, багатьох із них забрали на фронт, і чирлідінг підхопили дівчата.

Це не тільки спорт і танці, а ще й патріотичне виховання, оскільки діти спочатку вболівають за свою школу, потім за район, місто, та зрештою — за свою країну.

Я бачив багато подібних прикладів у США. На відміну від нас, там популярними є орієнтовно десять видів спорту. Зокрема, хокей, американський футбол, баскетбол та бейсбол. Усі канали

б'ються за те, щоб їх показувати, усі діти хочуть займатися. На будь-яких університетських матчах завжди повні зали.

В Америці, до речі, футбол краще підхопили дівчата. Їхня жіноча збірна з сокеру (так в США називають європейський футбол. — прим. ред.) — одна з найкращих у світі. Цей факт на штовхнув мене на думку, що в нас може бути схожа історія. Адже не всі діти хочуть грати лише в футбол чи баскетбол. Їм потрібно дати альтернативу, і ми за це боремося.

До якого міста ваша команда поїхала першою та як відбувалася комунікація з місцевим керівництвом?

Я принципово не хотів починати з Києва, оскільки це не було би показово для маленьких містечок України. Тому ми поїхали до мого рідного Хмельницького. Я знайшов телефон мера і особисто зателефонував. Його зацікавила ідея й після цього ми надіслали йому лист підтримки з Міністерства освіти. Він дав наказ, щоби зібрали всіх вчителів міста. Ми виклали вчителям теоретичну частину проекту, підписали меморандум із мером, який засвідчує підтримку і гарантує те, що школам буде передано спортивне обладнання, яке знадобиться їм для видів спорту, що вони обиратимуть.

На самому початку ми думали, що найбільша проблема буде в учителях. Утім, найбільший спротив чинили місцеві відділи освіти, навіть коли в програмі був зацікавлений мер. Особливо ця бюрократія помічена у містах мільйонниках. Наприклад, відомство могло забути зібрати вчителів, або не дати потрібного листа. У них є свої важелі й певна система, але ми її ламаємо.

Якщо до першого міста ви поїхали за власною ініціативою, нині в містах про вас уже знають і особисто запрошують?

Так, але буває по-різному. Наприклад, я представляв на саміті мерів нашу програму, після чого до нас звернулося кілька міських голів. Зокрема, мер маленького містечка Лебедин підійшов та спитав, що потрібно зробити для реалізації проекту в них. Там, здається, тільки шість шкіл. Нам складно було робити до них окремих виїзд, тому ми поїхали в Суми, а на зворотному шляху завітали до Лебедина. Вони забезпечили трансфером, харчуванням та проживанням, бо в нас не передбачено на це

коштів. Мер нам в усьому допоміг і ми закупили спорядження для шкіл, причому повні комплекти.

Зазвичай ми пропонуємо вчителю вісім видів спорту і для нас справжня перемога, якщо він обирає два чи три. Втім, є такі, що впроваджують більше.

Наприклад, Ігор Могльора сам знайшов спортивне спорядження на п'ять видів спорту. Для мене це показник. Минулого року ми нагородили його та ще одного викладача премією «Найкращий вчитель року за версією JuniorZ» у розмірі тридцяти тисяч гривень на двох.

Нещодавно був ще один цікавий випадок в Одесі. Ми провели там майстер-клас, а вже наступного дня бачу, як молода викладачка грає з дітьми у фризбі. Виявляється, після тренінгу вона звернулася до місцевих фризбістів і ті подарували їй кілька дисків. Тож вона одразу почала впроваджувати цей спорт у школі.

Наша програма — рятувальний круг для молоді, яка хоче бути вчителями фізкультури. У них горять очі й вони підхоплюватимуть наш проект.

Хто більш ініціативний — вчителі з маленьких чи великих міст?

Прагнуть більшого та готові до змін саме жителі містечок. Їм фактично немає чим зайнятися і вчителі хочуть зробити щось корисне. Вони знаходять можливість, навіть якщо її ніби немає. Загалом проблема не у викладачах. Учителя можна порівняти з солдатом, це людина, яка виконує свої розписані обов'язки. Звісно, є вчителі зі своїм креативним підходом, тому спочатку вони не дуже зацікавлені, думають: «Педан, що ти нам тут розповідаєш? Я цим тридцять років займаюся, а ти хто?» Але коли я даю їм спортивне спорядження, вони починають бігати з великими очима, як діти. Не всі, але десь половина. Питають: «Нащо ці танцюльки?» Кажу: «Не танцюльки, а чирлідінг!» (Сміється). І вони йдуть займатися, розуміючи, що саме це в тренді і дітям буде це цікаво.

Чи є система оцінювання впроваджених видів спорту у школі, чи це просто for fun?

Ні, ми й не збираємося їх оцінювати. Я взагалі проти нормативів і «спорту великих досягнень», що був у Радянському Союзі. Як на мене, це застаріла система, що відлякує дітей. Не склавши норматив, дитина завтра не хотітиме його скласти. Адже ніхто не звертає уваги на те, що в неї з одинадцяти до чотирнадцяти років відбувається статеве дозрівання, яке в кожного протікає по-різному: хтось розвивається фізично швидше, хтось — пізніше.

Часто дитину садять на лавку запасних, ставлять останніми в лінію, але через рік вона виросте й теоретично зможе показати кращі результати у спорті.

Про це все йдеться в іноземних матеріалах, про це пише шведська методичка, яка запровадила флорбол. Я за спорт у вигляді гри, особливо для маленьких дітей. Чим більше вони будуть насолоджуватися грою, тим краще будуть складати ті нормативи. Коли дитина грає в кайф, вона отримує адреналін, бігаючи по майданчику, і їй це не напружує. Граючи з ключкою, вона вчиться стартувати, зупинятися та бігти в інший бік. За місяць-два вона на «відмінно» складатиме норматив, що має назву «човниковий біг», тому що для неї це вже буде абсолютно органічно. Багато хто з нас ненавидів цей норматив у шкільні роки.

Я ненавиділа норматив із закидання баскетбольного м'яча у кошик.

Хто взагалі сказав, що дівчинка у п'ятому класі повинна вміти докидати до кошика? Баскетбольний м'яч доволі важкий, особливо для учнів молодшої школи. Я й сам опанував правильний кидок у кільце лише в університеті, бо до цього мені просто не вистачало сили в м'язах. Альтернативою для школярів може бути корфбол. М'яч тут набагато легший, подібний до волейбольного. Якщо потрібно, можна опустити кошик нижче. Тоді в дитини краще виходить кидати м'яч, таким чином підвищується її мотивація.

У скількох містах ви вже встигли побувати разом із JuniorZ?

У шістнадцятьох. У деяких навіть по два-три рази.

Навіщо?

Ми маємо об'їздити Україну мінімум двічі. Спочатку ми де-

Я взагалі проти нормативів і «спорту великих досягнень», що був у Радянському Союзі. Як на мене, це застаріла система, що відлякує дітей.

Наша програма — рятувальний круг для молоді, яка хоче бути вчителями фізкультури. У них горять очі й вони підхоплюватимуть наш проект.

монструємо наші види спорту й вчимо учителів, потім купуємо спорядження, працюючи з федераціями, які дають своїх постачальників та свої знижки. Ну не буде летіти той диск, який куплять за десять гривень, треба купувати правильне спорядження, і ми в цьому допомагаємо школам. Потім ми зустрічаємося з дітьми. Наприклад, у Хмельницькому до нас на центральний стадіон прийшло дві тисячі школярів. Всі отримали подарунки, футболки, водичку, сертифікати, пограли зі мною. Дві-три школи зазвичай отримують ще по десять тисяч гривень на спорядження. Причому це отримує або найкращий учитель, або найкращий гравець серед дітей. Тобто дитина може виграти спорядження для школи і потім має повне право вимагати цей комплект від учителів. (Сміється).

Наскільки я розумію, ви вклали власні кошти у цей проект?

Так.

Про які суми йдеться?

Я не рахував навмисно, бо це для мене не бізнес-проект. Спортсмени з федерацій їздили за власний кошт, інколи нас зустрічало місто і ми їм за це дуже вдячні. Коли ми проїхали вже понад десять міст і побачили, що проект працює, у нас з'явилися партнери. Хоча для них співпраця з нами — цілковита благодійність. Наприклад, нашим партнером є «Моршинська». Протягом року вони забезпечували дітей водою, а тепер випустили нову лінійку під назвою «Моршинська JuniorZ». На пляшках розміщені зображення наших видів спорту з короткою довідкою про кожний, аби зацікавити ними дітей. Два відсотки від продажів нараховуються нам. Утім, усі гроші, які надходять до нашої громадської організації, йдуть на оплату поїздок та спорядження для шкіл. У нас досі практично немає зарплат, тільки кілька офіційних. Зрештою, ми намагаємося якось мотивувати людей, які з нами, бо вони фактично волонтери.

Кажуть, що громадські організації не можуть безкоштовно існувати і кількох місяців. Ми довели, що це можна робити понад півтора року.

Юлія Саніна

Юлія Саніна народилась 11 жовтня 1990 року в Києві у сім'ї музикантів, яким на час народження Юлії було: батькові — 21 рік, матері — 20 років. У трирічному віці вперше заспівала на сцені у супроводі ансамблю, яким керував її батько. Згодом співала різну музику в дитячих шоу-групах, сольних виступах та у складі джазового біг-бенду. 2005 року Юлія закінчила дитячу музичну школу джазового та естрадного мистецтва. Згодом вступила до інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка (який закінчила в червні 2013 року з дипломом магістра; за фахом фольклорист). Під час навчання в інституті захоплювалась журналістикою.

У 2006—2008 роках Юлія була солісткою гурту «Sister Siren». Також Юлія працювала як студійна бек-вокалістка. Багато років вона працювала з Русланом Квінтою. З ним вона записала альбом Ані Лорак, пісні для «НеАнгелів», Миколи Баскова, Софії Ротару, Мікі Ньютон та багатьох інших.

Працюючи журналісткою, на одному з інтерв'ю, вона познайомилася з музичним продюсером Валерієм Бєбко, який тоді ще працював на телеканалі «MTV Україна». У вересні 2011 року Юлія Саніна та Валерій Бєбко створили російськомовний поп-дует Val & Sanina. Було записано пробне відео та пару пісень. Одна з них — «Любовь настала» (слова Роберта Рождественського, музика Раймонда Паулса).

Незабаром вони змінили імідж та назву гурту, додали «важкості» у звучання, почали співати англійською — так народився гурт «The Hardkiss». Валерій та Юлія самостійно писали музику та тексти. Тієї ж осені гурт випустив декілька пісень і записав дебютний відеокліп на пісню «Babylon». Також наприкінці жовтня 2011 року The Hardkiss виступили на розігріві британського гурту Hurts. До кінця 2011 року гурт випустив ще один кліп під назвою «Dance with me», що отримав ротацію на провідних музичних каналах. Уже в лютому 2012 року «The Hardkiss» підписав контракт із лейблом Sony BMG. Колектив швидко здобув популярність та низку нагород в Україні та за кордоном. У грудні 2014 року Юлія Саніна почала публікувати на сайті YouTube відеоблоги про своє життя та закулісну роботу гурту The Hardkiss.

Юлія Саніна стала членом журі та наставником сьомого сезону талант-шоу «Х-Фактор» на телеканалі СТБ у 2016 році. 2017 року Юлія Саніна озвучила Смурфіка для українського дубляжу мультфільму «Смурфики: Загублене містечко». 12 грудня 2019 року вийшла дуетна пісня Юлії та Тіни Кароль «Вільна», що стала саундтреком до фільму «Віддана».

Її складно не запам'ятати. Харизматична, молода й амбіційна фронтвумен The Hardkiss Юлія Саніна вже давно є улюбленицею української публіки.

Для когось вона — взірєць для наслідування у музиці, для когось — у житті. І це цілком природно. Ще у 21 рік дівчина зі звичайної київської сім'ї заснувала музичний гурт, який зараз має мільйони прихильників по всій Україні.

Ми поспілкувалися з Юлією про те, як створити популярний гурт, яким буде The Hardkiss через десять років та чи можна бути успішною і на сцені, і в житті.

Як ти стала такою, як є зараз? Хто найбільше вплинув на твоє становлення?

Моє життя, як і життя кожної людини, складається із вчинків. Я — це мої дії, помилки чи досягнення. Я не була би тією, ким я є, якби не ті рішення, які я приймала до цього. Якби не мої дії і щоденна праця. Якщо припустити, що можна було би щось змінити, поправити у своєму житті, я би такої можливості не використала і залишила все, як є. Мені подобається, яке в мене життя, як воно розвивається, а це означає, що я все зробила правильно.

У мене не було кумирів із відомих людей, я брала приклад зі своїх батьків, з якими в мене прекрасні стосунки. Мама з татом у мене досить молоді, їм було 20 і 21 рік, коли я народилася, і вони завжди для мене у житті були прикладом. Мама у мене дуже цілеспрямована людина, тато — дуже турботливий. Вони обоє музиканти, постійно мене надихали. Саме батьки розгледіли у мені здібності і багато займалися зі мною. Навіть друзі батьків казали, що вони надто багато опікуються мною, занадто багато уваги приділяють. Але вони на це не зважали. І, напевно, якби не вони, я не була б такою, як я зараз є.

Мені подобається, яке в мене життя, як воно розвивається, а це означає, що я все зробила правильно.

Моє життя, як і життя кожної людини, складається із вчинків. Я — це мої дії, помилки чи досягнення. Я не була би тією, ким я є, якби не ті рішення, які я приймала до цього.

Твій шлях на велику сцену був нелегким. Маючи класичну джазову освіту, ти працювала у кавер-гуртах і, будучи студенткою, виступала у барах. Уже пізніше був проект Val&Sanina, і лише після цього — The Hardkiss. Коли ти зрозуміла, що потрібно створювати щось зовсім інше, і що усе попереднє — не те?

Як будь-яка творча людина, я шукала себе. Коли ти не маєш великих грошей чи якихось зв'язків — це єдиний шлях. Справді, я співала скрізь, де тільки могла, багато над собою працювала. Але коли зустріла Вала (Валерій Бєбко, креативний продюсер і гітарист The Hardkiss, чоловік Юлії, — TU), усе змінилося.

Спершу ми робили музику форматну, таку, яку могли взяти на радіо. Тоді Вал працював на MTV і ми мали якесь уявлення, як має звучати популярна музика. Та коли ми почали робити таку музику — зрозуміли, що це не подобається нам самим. Це занадто кон'юнктурно, форматно, бо ми слухали іншу музику. І настав такий момент, коли ми зрозуміли, що ми ще молоді, у нас ще є достатньо часу на експерименти. Ми вирішили дати собі декілька років.

Вал звільнився з роботи, а я якраз закінчувала університет. Це був такий час: або зараз, або ніколи. Ми були удвох, тому нам не було страшно, ми мали на що жити і де. І зрозуміли, що варто спробувати зробити щось таке, що нам буде близьке, що принесе задоволення.

Якою була основна ідея?

Ми хотіли бачити арт усюди: в музиці, стилі, кліпах. Щоби музика, яку ми творимо, була схожою на сучасне мистецтво. Вал досліджував сучасне мистецтво, коли навчався у Лондоні, і мав уявлення, що це таке. Я ж за освітою фольклорист. Ми дуже хотіли робити інсталяції, усе в комплексі. Ми не мали чіткого уявлення, як хотіли б звучати, але багато над цим працювали. За п'ять років наша музика часто змінювалася. Ми шукали себе. Писали ту музику, яка подобалася нам, з неї вибирали найкраще і робили аранжування. Так основним меседжем стало мистецтво, а не шоу-бізнес. Тобто ми в музиці, а не в шоу-бізнесі, ми не зірки, ми — музиканти, митці. Це була головна ідея.

Інша — навколо себе об'єднати таланти, людей, які хотіли би

робити щось подібне. Ми дуже тішимся, що знайшли своїх музикантів, стилістів, менеджерів і так далі. І я сподіваюся, що наш бренд The Hardkiss і надалі розвиватиметься як мистецтво. Можливо, навіть будемо впроваджувати спектаклі, дію у музику. Це моя мрія.

Що це була за історія з вибором назви? Ви насправду розсилали своїм друзям у Фейсбук різні варіанти?

Так, таке і справді було. Назва дуже важлива, від неї також залежить популярність гурту, тож потрібно, щоби вона запам'ятовувалася. У нас було декілька варіантів: Planet Pony's, Model Eight і The Hardkiss. Тоді нам подобалися всі ці назви, але наші друзі надали перевагу The Hardkiss. І це добре, що так сталося. Тому що зараз смішно звучить Planet Pony's, ми подорослішали і разом з нами змінилася наша музика. The Hardkiss була найкращим варіантом.

Що тебе надихає на створення пісень? І чому більшість з них — англійськомовні?

Надихають люди, історії, які я чую, фільми.

Чому англійськомовні? Бо я з дитинства слухала і співала їх. І суто автоматично демки виходять англійськомовні. Але я зараз намагаюся писати українською. Так, це непросто, для цього треба бути справжнім поетом, але я дуже стараюся.

Сам процес відбувається по-різному. Найкраще, коли відразу йде мелодія з текстом. Тоді я підлаштовуюся: якщо довге слово — можна мелодично додати кілька нот і так далі. Складніше, коли спершу народжується мелодія, а потім я вже сідаю за текст. Це довший варіант. Люблю, коли швидко, коли натхнення просто розриває. От пісню «Make up» я написала хвилин за тридцять. Для мене це щастя.

Цієї осені The Hardkiss відзначив своє 5-річчя. Можна сміливо робити певні підсумки. Розкажіть, чим ви пишаєтесь? Чи досягли задуманого?

Те, чим ми пишаємось, — це наша публіка. Ми не очікували, що уже через п'ять років зможемо робити тури Україною, що всі квитки будуть розкуплені і що буде такий попит.

Ми знайшли свою аудиторію, свою публіку, яка ходить з кон-

Люблю, коли швидко, коли натхнення просто розриває.

Те, чим ми пишаємось, — це наша публіка.

Ми хотіли бачити арт усюди: в музиці, стилі, кліпах. Щоби музика, яку ми творимо, була схожою на сучасне мистецтво.

церту на концерт, The Hardkiss їм не набридає. І що найважливіше — ми досягли такого якісного звучання на концертах, що люди беруть наступного разу з собою своїх друзів, рідних. Інколи на виступах ми краще звучимо, ніж у записі. Це дуже тішить. Бо ми багато над цим працювали.

Яким бачите гурт за десять років?

Найголовніша боротьба артиста — за публіку. Тому я дуже сподіваюся, що за кілька років ми збиратимемо палаци спорту, пізніше цілі стадіони.

Ми хочемо стати гуртом номер один в Україні, а пізніше поширювати більше своєї музики за кордон. Це, чесно кажучи, насправді дуже важко зробити, але ми впевнено, крок за кроком, до цього йдемо. Багато хто вже хоче нас привезти на гастролі, але через те, що гурт живий, багато музикантів, багато апаратури, це непросто. Тому ми ще почекаємо трошки, щоби такий задум був рентабельним для наших агентів.

П'ять років — це не великий період для гурту. Те, що вже вдалося нам зробити в Україні, — дуже круто. Люди грають і десять років, а їх не знають у нас. За кордоном п'ять років — це ніщо, люди так швидко не впізнають гуртів на вулицях. Я думаю, мене ще п'ять років — і тоді The Hardkiss нормально гастролюватиме Європою.

Скільки людей у команді? Хто належить до «The Hardkiss Family»?

Коли я кажу The Hardkiss Family, то маю на увазі і нашу публіку.

Мені не до вподоби слово «фанати». Це трошки принизливо.

Для мене це радше однодумці.

Що ж до нашої команди — наразі у нас десятеро людей. Це і музиканти, і менеджер, який є і нашим концертним директором, і ще стилісти, звукорежисер, режисер світла. Здається, нікого не забула. У нас в команді всі на рівних правах. Немає когось важливішого за інших.

Особливість вашого гурту — надзвичайно яскраві образи. Деякі ЗМІ через це говорять про епатаж і навіть називають тебе українською Леді Гагою. Однак я знаю, що ви як гурт не поділяє-

те такої думки і вважаєте інакше. Розкажи, яка мета ваших образів?

Розумієш, епатаж має на меті здивувати, шокувати і вразити у будь-який спосіб. У нас інша ціль — естетично та красиво підкреслити музику, яку ми творимо. Це своєрідна філософія. Ми граємо не примітивну музику, не спокійну, і наш образ просто не може бути прісним, не може бути буденним. Таким чином ми підкреслюємо нашу яскравість, аби нас краще почули. Зараз музика і образ працюють в одній зв'язці. Я не вважаю, що ми епатажні, бо епатаж дуже часто некрасивий. Ми ж інакші. Ми дбаємо про красу.

Ви одні із небагатьох артистів, які популяризують усе українське. Чому, на твою думку, це важливо?

Ідентифікація дуже важлива, ми найкраще знаємо самі себе. Ми відчуваємо, що подобається нашим людям, тож навіщо нам копіювати когось чи щось?

Навіть коли ми робимо англійськомовну музику, намагаємося додавати їй українськості. Аби бути собою, аби відрізнитися від загальносвітових тенденцій. Це дуже важливо.

Тебе зараховують до найуспішніших українок. Чим для тебе є успіх?

У професії успіх — можливість займатися улюбленою справою і заробляти гроші на життя. В цьому я успішна. Щоби нормально почуватися, мені не потрібно займатися паралельно ще чимось. І, крім того, я маю можливість вибирати, що я хочу, а чого не хочу, не пояснюючи нікому. Мені дуже важливе відчуття свободи, відчуття оцього вибору.

Як ти стала такою, як є зараз? Хто найбільше вплинув на твоє становлення?

Моє життя, як і життя кожної людини, складається із вчинків. Я — це мої дії, помилки чи досягнення. Я не була би тією, ким я є, якби не ті рішення, які я приймала до цього. Якби не мої дії і щоденна праця. Якщо припустити, що можна було би щось змінити, поправити у своєму житті, я би такої можливості не використала і залишила все, як є. Мені подобається, яке в мене життя, як воно розвивається, а це означає, що я все зробила

У професії успіх — можливість займатися улюбленою справою і заробляти гроші на життя. В цьому я успішна. Щоби нормально почуватися, мені не потрібно займатися паралельно ще чимось.

Моє життя, як і життя кожної людини, складається із вчинків. Я — це мої дії, помилки чи досягнення. Я не була би тією, ким я є, якби не ті рішення, які я приймала до цього.

Мені не до вподоби слово «фанати». Це трошки принизливо.

Для мене це радше однодумці.

правильно.

В мене не було кумирів із відомих людей, я брала приклад зі своїх батьків, з якими у мене прекрасні стосунки. Мама з татом у мене досить молоді, їм було 20 і 21 рік, коли я народилася, і вони завжди для мене у житті були прикладом. Мама у мене дуже цілеспрямована людина, тато — дуже турботливий. Вони обоє музиканти, постійно мене надихали. Саме батьки розгледіли у мені здібності і багато займалися зі мною. Навіть друзі батьків казали, що вони надто багато опікуються мною, занадто багато уваги приділяють. Але вони на це не зважали. І, напевно, якби не вони, я не була б такою, як я зараз є.

Твій шлях на велику сцену був нелегким. Маючи класичну джазову освіту, ти працювала у кавер-гуртах і, будучи студенткою, виступала у барах. Уже пізніше був проект Val&Sanina, і лише після цього — The Hardkiss. Коли ти зрозуміла, що потрібно створювати щось зовсім інше, і що усе попереднє — не те?

Як будь-яка творча людина, я шукала себе. Коли ти не маєш великих грошей чи якихось зв'язків — це єдиний шлях. Справді, я співала скрізь, де тільки могла, багато над собою працювала. Але коли зустріла Вала (Валерій Бебко, креативний продюсер і гітарист The Hardkiss, чоловік Юлії, — TU), усе змінилося.

Спершу ми робили музику форматну, таку, яку могли взяти на радіо. Тоді Вал працював на MTV і ми мали якесь уявлення, як має звучати популярна музика. Та коли ми почали робити таку музику — зрозуміли, що це не подобається нам самим. Це занадто кон'юнктурно, форматно, бо ми слухали іншу музику. І настав такий момент, коли ми зрозуміли, що ми ще молоді, у нас ще є достатньо часу на експерименти. Ми вирішили дати собі декілька років.

Вал звільнився з роботи, а я якраз закінчувала університет. Це був такий час: або зараз, або ніколи. Ми були удвох, тому нам не було страшно, ми мали на що жити і де. І зрозуміли, що варто спробувати зробити щось таке, що нам буде близьке, що приноситиме задоволення.

Якою була основна ідея?

Ми хотіли бачити арт усюди: в музиці, стилі, кліпах. Щоби

музика, яку ми творимо, була схожою на сучасне мистецтво. Вал досліджував сучасне мистецтво, коли навчався у Лондоні, і мав уявлення, що це таке. Я ж за освітою фольклорист. Ми дуже хотіли робити інсталяції, усе в комплексі. Ми не мали чіткого уявлення, як хотіли б звучати, але багато над цим працювали. За п'ять років наша музика часто змінювалася. Ми шукали себе. Писали ту музику, яка подобалася нам, з неї вибирали найкраще і робили аранжування. Так основним меседжем стало мистецтво, а не шоу-бізнес. Тобто ми в музиці, а не в шоу-бізнесі, ми не зірки, ми — музиканти, митці. Це була головна ідея.

Інша — навколо себе об'єднати таланти, людей, які хотіли би робити щось подібне. Ми дуже тішимся, що знайшли своїх музикантів, стилістів, менеджерів і так далі. І я сподіваюся, що наш бренд The Hardkiss і надалі розвиватиметься як мистецтво. Можливо, навіть будемо впроваджувати спектаклі, дію у музику. Це моя мрія.

Що це була за історія з вибором назви? Ви насправду розсилали своїм друзям у Фейсбук різні варіанти?

Так, таке і справді було. Назва дуже важлива, від неї також залежить популярність гурту, тож потрібно, щоби вона запам'ятовувалася. У нас було декілька варіантів: Planet Pony's, Model Eight і The Hardkiss. Тоді нам подобалися всі ці назви, але наші друзі надали перевагу The Hardkiss. І це добре, що так сталося. Тому що зараз смішно звучить Planet Pony's, ми подорослішали і разом з нами змінилася наша музика. The Hardkiss була найкращим варіантом.

В мене не було кумирів із відомих людей, я брала приклад зі своїх батьків, з якими у мене прекрасні стосунки.

Як будь-яка творча людина, я шукала себе. Коли ти не маєш великих грошей чи якихось зв'язків — це єдиний шлях.

Олена Кравець

Олена Кравець народилася у Кривому Розі 1 січня 1977 року. Закінчила Криворізький економічний інститут Київського національного економічного університету. У 1998 році у свій колектив Олену запросила команда «95 квартал». У 2002 році Олена вийшла заміж за учасника «95 кварталу» Сергія Кравця. Наступного року у них народилася дочка Маша. Знімалася в телевізійних фільмах «Ніч у музеї», «Диво», «Як козаки...». Бере участь у розважальних програмах «Неділя з Кварталом», «Вечірній Київ».

Олена Кравець — єдина дівчина-акторка “Студії Квартал-95”. Жартує, гастролує, виступає нарівні з “пацанами”. Попри те, що за плечима Олени економічна освіта, акторський талант — її все. Вона віртуозно перевтілюється і в Юлію Тимошенко, і в домогосподарку в засмальцьованому халаті... На сцені вона — “свій хлопець”, розкута, жартівлива. У житті гумору Олені також не бракує. Але за сценою на перший план у неї виходить жіночність, інтелігентність. Понад усе цінує домашній затишок, але роботу відсувати на задній план не хоче. Гумористка і активістка, зірка “Студії Квартал-95”, кохана дружина та турботлива мама, Олена Кравець в інтерв’ю кореспондентові “ВЗ” розповіла про всі грані свого життя, про дружбу між чоловіком і жінкою, специфіку дівочого гумору та власну довірливість.

Кажу, що жінці потрібно обирати між кар’єрою і сім’єю, адже цілком реалізуватися і там, і там їй не під силу. У вас, з одного боку, — успіх у рамках «Студії Квартал-95», з іншого — чоловік та донечка. Комфортно почуваетесь? Чи все ж чимось та й доводиться жертвувати на благо іншого?

Щільна зайнятість на роботі наштовхує на думку, що мало часу приділяю родині і дитині. Та, з іншого боку, розумію, якби займалася лише сім’єю, почала б нити, що хочу на роботу. Вибір між кар’єрою і сім’єю жінка, яка хоче реалізуватися і там, і там, завжди робить правильний. Або ж зрівноважить ці два аспекти свого життя так, щоб ніхто не відчував дефіциту уваги: ні на роботі (у моєму випадку в колективі), ні вдома. Звісно, я в першу чергу — мама, жінка, дружина, а вже потім — актриса. Проводжу максимум можливого часу з донькою Машею,

Вибір між кар’єрою і сім’єю жінка, яка хоче реалізуватися і там, і там, завжди робить правильний.

у нас довірливі стосунки. Машці цікаво спостерігати за моєю кар'єрою. Якось повертаюся з гастролей і кажу: «Донька мене не бачить... Що я за мати така?». А няня мені каже: «Маші потрібна активна мама, тоді їй буде з кого брати приклад». Якщо так, то добре, таке розставлення акцентів підходить всім.

Коли їздите на гастролі, чоловік не ревнує? Адже у вас багато шанувальників, чоловічий колектив навколо...

Наша ситуація не ускладнюється такими моментами тільки тому, що знаємо одне одного зі школи. Мій чоловік, Сергій, познайомив мене з компанією хлопців, які дружили з дитячого віку і які стали основою «Кварталу». Він мене привів у цей колектив. Він також працює у «Кварталі», просто не їздить з нами на гастролі. Та й я не даю приводів. Ми всі — друзі, тому Сергієві за мене не страшно. Щодо шанувальників, то чоловік розуміє, що вони є. Дарують квіти, роблять компліменти. І Сергієві це приємно. Як і мені.

Вас часто розігрують у колективі. Особливо жорстким був останній розіграш «Кварталу», коли вас зробили учасницею інциденту на білоруському кордоні і змусили втікати від псевдокуль неадекватного прикордонника. Чоловік не намагається захистити вас від таких моментів, не каже: «Хлопці, ну що ж ви так з моєю Леною?»

Розіграш завжди народжується як імпровізація. Почали говорити, і якщо побачили, що я ведусь, починаю вірити, то нагнітають ситуацію... Якщо у цей момент поруч Сергій, він підключається до хлопців і разом з ними «розводить» мене. Про останній розіграш на кордоні Сергій нічого не знав. Коли дізнався, в гніві дзвонив хлопцям і казав: «Пацани, ну хіба так можна? Хто віддав наказ відкрити вогонь?». Він лише чув про цей розіграш, дивитися його телеверсію досі не хоче. Каже: «Буду розстроюватися, злитимусь». Він за мене надзвичайно переживає, тому й сама не хочу, щоб він дивився, як з мене і моєї нервової системи знущаються. Сама довго відходила від того «жарту», кілька днів з хлопцями не розмовляла. А потім, як і завжди, образа вляглась, і стосунки нормалізувалися.

А як так ви досі ведетеся на жарти і розіграші? Ви ж у «Квар-

талі» більш як десять років...

Думаєте, знаю, як так? А отак! Довірливість така є в мені. Вірю пацанам. Іноді відчуваю розіграш. Не у ста відсотках випадків їм вдається мене розвести. Але часом буває, що мені щось розповідають, а я кліпаю очима і вірю. З мене ржуть потім, а я розумію... знову попалася. Властивість моєї натури така.

Часто кажуть, що дружби між чоловіком і жінкою не існує... У вас завдяки «Студії Квартал 95» чоловіків-друзів багато. В чому секрет?

Сама читала фразу, що дружба між чоловіком і жінкою це — секс або до, або після. Дозволю собі з цим не погодитися. Багато років знайома з усіма з нашого колективу. Більш як половину життя ми провели в колі одних і тих же людей. З пацанами легше. Після творчої суперечки вони швидко відходять. Якщо у мене ще шлейфом тягнеться образа і я надула губи, то гумором хлопці приводять мене до тями. Ми просто всі цікаві одне одному. Відчуваю з ними більше взаєморозуміння. З дівчатами у мене інший формат стосунків.

У вас багато подруг-жінок? Чи чоловіків більше?

У мене три подруги, одна з яких дуже близька. Хлопців за подруг не вважаю, не можу з ними бути настільки відвертою, але якби їх не було, я б це сприймала болісно. Добре, що у моєму житті є чоловіки, яким іноді можна подзвонити і сказати: «Я не знаю, що мені робити. Порадь. Ти ж знаєш мою ситуацію...». Дівоча дружба зовсім інша — це душевні розмови, секретики...

Бути єдиною жінкою в чоловічому колективі — це плюс чи мінус?

Я — не єдина жінка в колективі. Одна лише на сцені. А в команді, у тому числі і в гастрольній групі, достатньо дівчат. Тому не почуваюся самотньою. У тому, що навколо багато чоловіків, є своя чарівність. Мені багато прощається. Я можу дозволити собі більше (іноді), ніж пацани. З одного боку, вони будуть до мене надзвичайно лояльні, але з іншого — інколи надзвичайно вимогливі. Це мене дисциплінує.

Багато проблем вирішує той факт, що ми так давно одне одного знаємо. Грубо кажучи, я знаю, хто яку білизну носить, хто

чому віддає перевагу. Розуміємо одне одного і багато чого прощаємо. Тому у нас хороші стосунки. Не почуваюся білою вороною. Хоча часто виступаю в ролі мішені, куди хлопці свої стріли запускають, кепкують з мене, в дотепності вправляються. По молодості літ якось на це реагувала, ображалася. А зараз разом з ними ржу. Сама їм відповідаю. Підтесалася.

Чоловіче і жіноче почуття гумору відрізняється? Чи гумор — він і в Африці гумор?

Звичайно, відрізняється. Є два поняття: почуття гумору як елемент реагування на жарт і почуття гумору як жарт, яким ти можеш промовити як жінка. Розмежовувала б ці два моменти. Для мене почуття гумору — не стільки вміння самій пожартувати, скільки здатність посміятися з чужого жарту. Люблю невulgарний, неповерховий гумор і дотепних людей. Подобається іронічність, самоіронія. Обожаю, коли всі в куражі, у спільному стані веселощів, коли хто б вже що не сказав, всі сміятимуться з кожного слова до істерики. Таке у нас в колективі часто трапляється. Мені не подобається жартувати з людей чи їхніх якостей, які вони мають від народження, особливо, коли це пов'язано зі здоров'ям. Не люблю жартів про наркоманів, пияків і труси. Не люблю, коли жартують над старшими людьми. Не люблю брудного, примітивного гумору. Мені подобається жарт, після якого можна подумати. Посміятися і ще й відчувати післясмак чогось філософського, мудрого.

Що стосується жартів, які я говорю зі сцени, то вони проходять жорсткіший фільтр, ніж той гумор, який звучить з вуст хлопців. Не можу опуститися нижче якоїсь планки. Жінка, яка жартує, повинна залишитися Жінкою з великої букви. Не боюся виглядати кумедною на сцені. Люблю перевтілюватися, одягати перуки, чіпляти коси, бороди... Але гумор, який озвучує жінка, повинен бути гідним її. Має бути таким, щоб і інші жінки могли з нього посміятися. Писати жарти для жінок набагато важче. Тому жіночих ролей у нашому колективі менше, ніж чоловічих. Перший критерій для мене — щоб у моєї доньки, яка почула, про що жартує мама, не виникало запитань, щоб вона теж могла з цього посміятися.

Є два поняття: почуття гумору як елемент реагування на жарт і почуття гумору як жарт, яким ти можеш промовити як жінка.

Жінка, яка жартує, повинна залишитися Жінкою з великої букви.

Перевтілення на сцені даються вам легко? Як вживаєтесь у ролі, адже у вашому арсеналі цілий спектр образів, серед яких є і політики, зокрема Юлія Тимошенко?

Кайфую, коли перевтілююсь. Адже ніколи не буду в житті такою, як мої персонажі. Це — надзвичайно цікаво. Сміх у залі засвідчує, що добре це роблю. Щодо політиків, то коли вперше “вживалася” в роль Юлії Володимирівни, зізнаюся, побоювалася. Але це — просто жарти...

Весь цей час вона намагалася якомога далі тримати малюків від папараці. Якщо фотографії у соціальних мережах, то зі спини. Якщо відповідати на питання про те, як живуть - то скупі факти.

Я їх трошки ховала. У кожної мами свої забобони, - пояснила вона.

Зараз дітям два з половиною роки. Вони різні, але підтримують один одного, сказала актриса.

Вони нібито з різних планет. Інь та ян такі. Катя - філософ, учений, трошки космічна дівчинка, задумлива, думаюча, мрійлива. Ваня теж дуже чутливий хлопець, але він - ракета земля-космос. ... Як мені здається, вони доповнюють один одного. Я собі їх такими й уявляла, коли ходила вагітна. Думала, що у мене буде ось такий ось син - шебутний, не сором'язливий, вогонь, запальничка. І дочка - тоненька балериночка, принцеска. Їй, звичайно, доводиться іноді туго, тому що Ваня сильніше, більше, перший народився - на дві хвилини старший. Тому іноді прилітає Каті. Вона ще не завжди вміє за себе постояти. Розбірки в сім'ї йдуть, але водночас вони підтримують один одного. Вони, насправді, не можуть один без одного.

Після народження дітей, старша дочка Олени - Марія - вже рік, як живе окремо від батьків з подругою. Попри те, що дівчині зараз 16 років.

Якби мені запропонували в 15 років жити з подружкою, я була б найщасливішим підлітком, - зізналася Кравець. - У нас були вимушені обставини. З'явилися ці два зайці (показала на дітей, - авт). Маша дорослішає, їй потрібен свій простір. Виявилось, що у неї немає своєї кімнати. Ми були трохи обмежені

Але гумор, який озвучує жінка, повинен бути гідним її. Має бути таким, щоб і інші жінки могли з нього посміятися.

Ми народжуємо коханих людей. Я не розумію, чому потрібно вибудовувати з ними відносини з позиції «я вище і доросліше». Я мама не про покарання.

житловим питанням. І якось так у мене з'явилася думка, що щоранку їй потрібно возити до школи, а це тиснява на дорозі, через мости. А малюків - у садок. Логістика - страждає.

І я подумала, як би так зробити, щоби вона жила недалеко від школи, щоб змогла сама ходити. Знаючи, що недалеко від школи живе майже весь її клас, вона там тусить, гуляє, ми стали шукати можливості. І якось батьки Машиною подруги подзвонили й сказали, що знають про нашу проблему й мають рішення: а давайте ваша дочка буде жити з нашою.

За словами Кравець, перший час вона сильно хвилювалася за Марію, але переїзд став правильним рішенням.

У мене всі тили були прикриті. Я знала, де вона. Я знала, що вона у безпеці, що це за квартира, що це за люди, що це за дівчина. Аптека поруч, телефон є, школа поруч. Мама тієї дівчинки, з якою Маша живе, поруч. Я розуміла, що не відпускаю її в якийсь безповітряний простір. Те, яку трансформацію пережила Маша, яка довіра між нами існує, - дорого коштує.

Вона дуже швидко подорослішала. У них за кольорами випрасувані сорочки й висять у шафі, у них в холодильнику все у судочках запаковано. Вони на ПХ - це правильне харчування. Вони беруть з інтернету рецепти. Якщо вони чогось не знають, то Маша дзвонить мені. Нещодавно у неї був перший досвід приготування котлет. Вони у неї розпадалися, але однокласникам сподобалися. Це школа життя, яку проходиш або коли входиш заміж, або коли починаєш жити сам.

У вихованні Олена м'яка мама. За її словами, вона не карає дітей і не забирає щось у покарання, наприклад, комп'ютер:

Ми народжуємо коханих людей. Я не розумію, чому потрібно вибудовувати з ними відносини з позиції «я вище і доросліше». Я мама не про покарання. Я намагаюся максимально їх зрозуміти, пам'ятати себе в їхньому віці, оскільки це дуже сильно допомагає. Ми часто забуваємо, що колись почувалися так само. І нам теж було по-різному. І дорослі реагували не так, як нам хотілося в той момент.

На питання про політичні амбіції:

Ні. Нецікаво мені це. Мені здається, це складно. Мені здаєть-

ся, це не жіноча справа. Мені не хочеться. Я не хочу брати на себе велику відповідальність і я не відчуваю в собі ні амбіцій, ні великого досвіду, ні прагнення або пристрасті до цих всіх речей, тому що це складно. Це завжди битва. Це завжди якесь непросте поле самовираження, як на мене.

На питання про кохання:

Я влюблива ворона. Дуже. Нещодавно, напевно, тільки мене відпустило. Але так щоб сильно я закохувалася, то пару разів. Я виросла. Самооцінки додалося. І зараз я розумію, що навряд чи можу любити людину, яка не любить мене. Тому зараз я закохуюся в роботу акторів, наприклад. А якщо говорити про почуття, то так, напевно, пару разів - до мого чоловіка і в мого чоловіка. Був один раз, що мало не виїхала з країни. Ось так закохалася.

На питання, якби в Олені Кравець була чарівна паличка, то які три бажання вона б виконала:

Я б точно зробила так, щоби всі війни закінчилися всюди та назавжди. Щоб у кожній дитини були батьки. Я б зробила так, щоби дівчатка могли їсти багато солодкого та цукерок і не гладшати.

Довідкове видання

Сергієнко Яна
Influencer 2020

Літературне редагування Сергієнко Яна
Дизайн обкладинки і макета Сергієнко Яна
Верстка Сергієнко Яна
Коректура Сергієнко Яна
Відповідає за випуск Сергієнко Яна

Підписано до друку 27.01.2020 р.
Формат 215 × 215/12. Друк офсетний
Наклад 1500 прим. Зам. № 17-02-1276

Видавнець: ТОВ «Уранець»
Свідоцтво про внесення до Державно-
го реєстру видавців серія ДК №7287 від
09.09.2018
01876, м. Київ, вул. Воздвиженська, 54
www.uranets.ua
тел. +38 (044) 223-78-93

Віддруковано АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
01052, Україна, м. Харків, вул. Різдвяна, 11
Свідоцтво про внесення до державного реєстру видавців ДК 3982
від 22.02.2011
www.globus-book.com

